

Vương Gia Địa Ái Trù

Contents

Vương Gia Địa Ái Trù	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23

Vương Gia Địa Ái Trù

Giới thiệu

“Người nghĩ ta là người thấy hoạn nạn mà không cứu giúp sao?” Cốc Hạo Nhiên vuốt ve khuôn mặt đỏ hoe nóng bừng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-dia-ai-tru>

1. Chương 1

Trong phủ vương gia, màn đêm thanh lương hòa cùng ánh nến lung linh nơi lầu các hoa lệ, trăng sáng chiếu vào khung cửa làm bức họa điêu lương* sáng bừng lên, bức kim bình cũng như tỏa sáng, dòng nước trong veo lúc ẩn lúc hiện quanh co uốn lượn nơi giả sơn bằng thủy*, trong đình viện hoa tùng vây quanh, chỉ thấy hai nam tử trẻ tuổi đang tại đình thượng uống rượu đối ẩm.

Trong đó một người tựa nữ nhân, mặt hoa da phấn, mi thanh mục tú, đôi mắt xuân dương hương thủy tỏa tinh quang, chỉ cần liếc nhìn cũng đầy vẻ cao nhã phong tình, mũi nị nga chi , má ngửng tân lệ, tóc mai Như Vân, là tiên tử nơi thiên giới thức tỉnh, giờ phút này vì say rượu mà gò má ửng đỏ, tròng mắt ngậm túy, so với ngày thường càng thêm vẻ quyến rũ động lòng người.

Một nam tử khác diện mạo so với hần hoàn toàn trái ngược, mắt đen sáng như nước sơn, mày rậm công chinh như đao khắc, mũi cao, anh tuấn tiêu sái, mang vẻ ngọc thụ lâm phong mà đáng trọng phụ vẫn thường đặc ý. Hần một thân phục trang sang trọng, tỏa ra một loại khí chất cao quý trời sinh, mi mắt lúc đó tự tiếu phi tiếu, mang theo ẩn tình làm rung động biết bao tâm hồn thiếu nữ của các cô nương trong thiên hạ, nhất là khi hần nhìn nam tử đối diện đã nửa say nửa tỉnh ánh mắt lại càng ôn nhu như thủy, như muốn đem kẻ kia hòa vào sóng mắt say lòng người đó.

“Ồ... người nghe ta nói,” đáng tiếc nam tử mỹ lệ chỉ lo uống rượu giải sầu vẫn chẳng chú ý đến ánh mắt chứa

hàng nghìn hàng vạn nhu tình kia, “Ta lại bị vứt bỏ rồi ... ô ...” hấn gục xuống mặt bàn, khóc lóc hướng bằng hữu tốt nhất – Cốc Hạo Nhiên , đồng thời cũng là đệ đệ mà đương kim Thánh thượng yêu thương nhất tổ khổ.

Cốc Hạo Nhiên không hề giấu diếm thở dài thườn thượt: “Người không cần nói, ta chỉ cần nhìn bộ dạng người cũng đủ biết.”

“Hạo Nhiên, người nói vậy là có ý gì?” Lăng Thu Văn bắt mắt gương túy nhân, “nói cứ như thể người biết sớm muộn gì ta cũng bị vứt bỏ vậy.” Hấn lớn mật hô đích danh Cốc Hạo Nhiên, là bởi phụ thân Thu Văn vốn là thái phó của hoàng tử, từ nhỏ Thu Văn đã cùng các hoàng tử học tập, bởi vậy hấn và tiểu vương gia Hạo Nhiên có thể nói là thanh mai trúc mã, giao tình không tỵ, hai người là hữu hảo, không màng địa vị.

“Thì đây có phải lần đầu người tìm ta vừa khóc vừa tổ khổ đâu, đúng không?” Cốc Hạo Nhiên bất đắc dĩ nói, “Lần nào người tới tìm ta uống rượu hầu như cũng là vì bị vứt bỏ đi.”

Lăng Thu Văn nghe xong liền giống như quả bóng bị xì hơi*, lại gục xuống bàn: “Chẳng còn cách nào khác! Ta chỉ có mình người là bằng hữu duy nhất chịu nghe ta tâm sự.”

Không biết có phải lúc nương hấn hoài thai có chỗ nào sơ sót không, mà Thu Văn thân là nam tử, đối cô nương lại không hứng thú, chỉ ái mộ nam nhân. Chỉ là hấn nhìn nam nhân cũng không hảo, cuối cùng đều bị đá, lần này cũng không là ngoại lệ.

“Từ khi ta bị phụ thân đuổi khỏi gia môn, đồng ý cho ta lui tới cũng chỉ có mình người thôi. Kẻ khác chỉ cần nghe danh ta là đã bị hù chạy(mất dép).”

Năm năm trước vì ái một thư sinh nghèo túng do hấn vô tình cứu được, trong lúc không tìm được đã cùng y giao hảo, từ đó trở mất đi danh phận, bạn hữu xưa kia cùng hấn kết giao cũng dần rời xa hấn, nam nhân nọ cũng bỏ hấn thú công chúa làm phò mã, chỉ có mình Cốc Hạo Nhiên vẫn như cũ, không chê hấn đoạn tụ chi phích, thậm chí thu nhận hấn, đặc biệt bố trí cho hấn chức trù nghệ, cho hấn tiền công. Trong hoạn nạn mới thấy chân tình, hấn biết Hạo Nhiên là người duy nhất không bỏ rơi hấn, đây là hữu tình kiên định không dời từ đó đến nay của hai người.

“Cho nên ta bây giờ không phải đang hảo hảo nghe người nói sao?” Cốc Hạo Nhiên nhàn nhã uống một ngụm rượu nói.

“Người sao có thể lạnh lùng thản nhiên như vậy chứ? Người không thấy ta đáng thương lắm sao?” Thu Văn bực tức trừng mắt lườm y một cái, “Người hấn là nên an ủi người đang tan nát cả cõi lòng như ta chứ?”

“Người muốn ta an ủi kiểu gì?” Cốc Hạo Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười đáp, “Chẳng lẽ muốn ta xoa đầu người nói không phải, đừng khóc đừng khóc sao?”

“Không phải thế!” Thu Văn đỏ mặt mắng, “Ta không muốn khóc, nhưng thật sự khó quá. Người kia nói hấn muốn thành hôn. Tại sao hấn nhất định phải thú thê? Rõ ràng đã có ta rồi, bây giờ nói không là không luôn. Bảo mình ta biết làm sao bây giờ?” Hấn rơi lệ, theo túy ý, buồn bực cùng giận dữ chất chứa lâu ngày tuôn ra.

“Ai bảo hấn là nhi tử độc nhất của quan trấn thủ kinh thành. Người ta phải thú thê nối dõi tông đường, người lại không thể thay hấn sinh hài tử.” Cốc Hạo Nhiên nhìn đôi vai run run cùng tấm lưng cô đơn của hấn, sóng mắt khẽ chuyển, nhưng biểu hiện lại bất động thanh sắc.

“Sao ngay cả người cũng nói vậy?” Thu Văn càng nghe lại càng lệ lưng tròng. “Chẳng lẽ cả người cũng nghĩ vậy sao? Rằng thân là nam tử tốt nhất nên thú thê sinh tử? Chẳng lẽ hai nam tử không thể tư thủ kết thân sao?”

Chú giải:

Điều lương: Bức điêu khắc đẹp.

Giả sơn bàng thủy: Tờ giấy là hòn non bộ.

Lăng Thu Văn nghe xong liền giống như quả bóng bị xì hơi: Nguyên văn bản QT ghi “Lăng Thu Văn vừa nghe tựa như nhụt chí địa khí bóng giống nhau”

2. Chương 2

“Không phải là không thể” Cốc Hạo Nhiên lại nói “chỉ có điều những người người chọn đều là những kẻ coi trọng công danh lợi lộc cùng gia nghiệp hơn người khác mà thôi.”

Thật sự là nhất châm kiến huyết!

“Ô... Là ta không có mắt nhìn người!” lại bị y nói như vậy, Thu Văn không khỏi lại bắt đầu ai oán than thở, đường tình của hắn thật sự bi thảm. Lần đầu thích người khác là năm hắn mười ba tuổi, năm ấy tham gia ngự yến không hẹn mà gặp y lúc ấy danh chấn bát phương, Lãnh Anh tướng quân một thân anh khí lẫm lẫm, nhất kiến chung tình, nhưng khổ nỗi không có cơ hội tiếp cận. Nửa năm cứ trôi qua như vậy, vì hòa hoãn chiến tranh mà đưa Lãnh Anh tướng quân sang phiên bang thú công chúa làm vợ, an cư nơi đất khách, biết mình đã hết hy vọng, trái tim Thu Văn chết lặng một hồi.

Lần thứ hai đi yêu tên thư sinh kia lại càng bi thảm, Thu Văn vì cùng hắn gần gũi mà cùng cha đoạn tuyệt quan hệ, không màng mất đi danh phận, vậy mà hắn quay lưng không giữ chữ tín phụ lòng y, tới lúc công thành danh toại bội tình bạc nghĩa đi thú người khác, hoàn toàn quên lúc ấy cùng Thu Văn thề non hẹn biển. May mắn gặp Cốc Hạo Nhiên, bằng không hắn chỉ có lưu lạc đầu đường xó chợ làm tên khát cái.

Thu Văn vất vả lắm mới quên được tình cũ, vừa khéo lại đến làm khách trong phủ Hạo Nhiên gặp được đệ nhất kinh thành Phạm Kinh Dương(đến bây giờ Cốc Hạo Nhiên vẫn rất hối hận vì mời hắn đến phủ làm khách trò chuyện, căn bản là đã dẫn sói vào nhà a!), ngày thường tỏ rõ nhân tài, anh khí cao ngất, rất không khéo léo mà coi trọng Thu Văn xinh đẹp, hắn đã có kế hoạch từ trước, rất nhanh chóng chiếm được trái tim của Thu Văn. Nhưng cuộc sống hạnh phúc cũng không lâu dài, ít lâu sau hắn biết được tin Phạm Kinh Dương ba ngày nữa nghênh đón công chúa làm vợ, trái tim lại tan nát một mảnh.

“Đừng khổ sở nữa!” Cốc Hạo Nhiên vỗ nhẹ lên bả vai của hắn, ánh mắt y vô cùng chuyên chú lại vô cùng nhu hòa “Hãy quên hắn đi, hắn không đáng cho người yêu, tin ta, nhất định sẽ có người coi trọng người hơn hết thảy mọi thứ!”

“Nhưng là ta hảo không cam lòng ... ô ...” Thu Văn xoa ngực mà nói “Ta bất chấp tất cả để yêu, cho dù có ô danh thiên cổ cũng không màng, tại sao đến cuối cùng đều là loại kết quả này? Đám người ấy ai cũng bỏ ta, là ta đã làm sai chỗ nào chứ? Ta sinh ra là nam tử sai lầm rồi sao? Rõ ràng đang yêu nhau như vậy, Kinh Dương vài ngày trước còn nói chỉ cần mình ta là đủ rồi, vì ta nguyện ý bỏ gia nghiệp nhường ta cùng một chỗ, ta cũng ngây ngốc đi tin là thật, nguyên lai cũng là hắn lại dối gạt ta! Cuối cùng ta vẫn chỉ là người thừa mà thôi!”

Cốc Hạo Nhiên siết chặt chén rượu. Thu Văn mặc dù trông có vẻ đa tình, kỳ thực vốn là một người rất si tình “Ai nói người là người thừa! Không phải người còn có ta sao?”

Thu Văn hai mắt ngấn lệ liếc xéo hắn một cái “Đối với ... ô, may mà ta có người làm hảo bằng hữu, khiến ta dù có cô đơn vô lực cũng không sợ không ai giúp, cho dù tất cả người trong thiên hạ bỏ rơi ta, chỉ có một mình người tuyệt sẽ không bỏ rơi ta, còn giúp ta rất nhiều lần, ta thực sự rất cảm kích người, đại ân đại đức không biết lúc nào mới có thể báo đáp, sau này người nếu có việc cần cứ lên tiếng, cho dù có vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan.” Hắn vừa nói vừa nâng chén.

“Ta không cần người trả ơn, cũng không cần người vào dầu sôi lửa bỏng.” Cốc Hạo Nhiên nói bóng gió “Ta chỉ muốn người bồi bên cạnh ta.”

“Người thật sự rất trọng tình trọng nghĩa là một người tốt, tại sao không có cô nương nhà nào nguyện ý gả cho người?” Thu Văn căn bản đã say là nói mà không nghĩ “Bằng không người cũng không cô đơn đến giờ.”

“Không có cách nào khác, danh tiếng của ta thật sự không tốt!” Cốc Hạo Nhiên nhún nhún vai nói “Ai nguyện ý gả cho một người suốt ngày lui tới thanh lâu, một vương gia đêm ngày chè chén say sưa không dứt? Bất quá đối với ta bây giờ mà nói như vậy ngược lại rất hảo, giúp ta tránh được không ít phiền phức.”

Từ nhiều năm trước đặt chân vào thanh lâu tới nay, hắn thích tầm hoa vấn liễu, uống rượu phóng đảng sớm đã lan truyền khắp kinh thành, ngay cả hoàng thượng cũng nghe qua, nhưng bản thân hắn thực sự không để ý, nhưng hoàng thượng lại không nghĩ như vậy, vì không muốn hắn làm hỏng danh tiếng, cố ý sắp xếp hắn

thành thân với thiên kim đại quan, vậy mà vị thiên kim này vừa nghe đến tên hắn, lập tức ngộ ý nguyện chết cũng không gả cho hắn, cuối cùng chuyện hôn sự chỉ có thể gác lại.

“Tại sao? Người không muốn thành thân sao?” Thu Văn dùng đôi mắt đắm lệ đã chìm trong men rượu khó hiểu nhìn hắn.

“Ta đã sớm nguyện ý sống cô đơn tới già” Cốc Hạo Nhiên nhìn hắn thật sâu nói “Bởi vì lòng của ta sớm đã yêu một người, trừ hắn ra, ai ta cũng không yêu!”

“Người có ý trung nhân?” Thu Văn nửa say nửa kinh ngạc nhìn hắn “Là thiên kim nhà ai?”

“Hắn không phải thiên kim, người cũng có biết.” Cốc Hạo Nhiên nén giọng nói “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Người nào ... là người trong phủ ư ... nô tỳ sao?” Thu Văn trong đầu mơ màng cố gắng suy nghĩ “Là tỳ nữ mới vào phủ sao? Đích thực là một tiểu mỹ nhân, nhưng tuổi nàng có thể hay không còn quá nhỏ với người?”

Đã nói rõ đến thế mà còn không đoán ra. Thu Văn người là không biết thật hay cố tình không biết vậy?

“Nàng mới mười hai tuổi, như thế nào lại là nàng!” Cốc Hạo Nhiên buông tiếng thở dài “Người còn muốn nghĩ đến khi nào?”

“Nghĩ muốn ... không ra ... đến ...” Thu Văn vừa nói mí mắt bắt giác trầm xuống, cứ vậy mà ngủ thiếp đi.

“Này! Thu Văn!” dù Cốc Hạo Nhiên có gọi như thế nào, Thu Văn cũng ngủ say như chết không có phản ứng “Thực sự quá khó với người sao!” cười khổ mỹ nhân đang ngủ, Cốc Hạo Nhiên nhẹ nhàng ôm lấy hắn giống như đang ôm một món đồ sứ có thể vỡ tan bất cứ lúc nào, chậm rãi hương về phòng của Thu Văn.

3. Chương 3

Vào đến trong phòng, Cốc Hạo Nhiên nhẹ nhàng đặt Thu Văn xuống giường, đắp lên mình hắn chăn tơ tằm thêu kim ngân hoa, cặp mắt hữu thần sáng long lanh phát ra hàng nghìn hàng vạn nhu tình. Tay y đầy yêu thương chậm rãi gạt những sợi tóc mềm óng ả như tơ của Thu Văn, ánh mắt lại càng thêm nhu hòa.

“ Ách... tái... một chén...” Thu Văn đang say rượu không hay biết gì, ú ớ vài tiếng, liền xoay người, đập một góc chân, hai chân dang rộng thành hình chữ đại, tay cũng không nghiêm chỉnh đặt ở hai bên sườn, không biết có phải trong mộng cũng đang uống rượu không mà miệng mở lớn (1), nước miếng rớt ra.

Cốc Hạo Nhiên mỉm cười lắc đầu đầy sủng ái, khẽ nói: “ Tư thế ngủ của người thật khó coi. Nhỡ nhiễm lạnh thì sao?”

Ngay khi y định đắp lại chăn cho hắn thì ánh trăng sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, làm lộ ra thân thái câu dẫn nhân của Thu Văn: tóc dài đổ sang một bên, lộ ra cái cổ nõn nà, hơn nữa làn da tuyết trắng vì say rượu mà đỏ ửng lên, tản ra một cỗ mị khí mê lệ. Mặc dù lúc này hắn mặc trên mình nhất kiện thanh sam phủ đến tận gót chân, nhưng hai chân lại dang rộng nên mơ hồ thấy được bạch y bên trong, còn câu dẫn hơn cả khi xích lửa.

Cốc Hạo Nhiên không khỏi hô hấp mãnh liệt, yết hầu nhất thời khô rát, một cổ dục vọng đã kìm nén từ lâu bùng lên trong cơ thể, y chỉ hận không thể ngay lập tức thượng người kia, làm cho hắn trở thành người của mình, không bao giờ có thể tái tìm nam nhân khác. Nhưng vừa nghĩ đến tín nhiệm của hắn dành cho mình, y lại không có cách nào làm như vậy.

Y chỉ không muốn Thu Văn hận mình.

Cái y muốn không phải thân thể Thu Văn, mà chính là tâm của hắn.

Giây phút này y thực đã nghiệm rõ cực đại khổ hình trên thế gian này là gì rồi. Giai nhân ngay trước mũi, lại chỉ được nhìn không được chạm, đối với nam nhân mà nói muốn hắn cự tuyệt loại khoái lạc này thật chẳng khác gì đòi mạng hắn.

Sợ chính mình không khống chế nổi dục vọng, Cốc Hạo Nhiên kiên quyết bức mình đứng lên, chuẩn bị xoa người ly khai. Bất ngờ Thu Văn đột nhiên níu chặt lấy vạt áo của y không chịu buông:

“ Ô... đừng đi... đừng...lưu lại bên ta.”

“ Thu Văn! Làm sao vậy?” Cốc Hạo Nhiên cả kinh tưởng hấn tỉnh lại, quay đầu nhìn thì thấy mắt hấn vẫn nhắm nghiền, xem ra chỉ là nói mớ thôi.

“ Không được... tẩu...” Thu Văn trong tiềm thức dụi mặt vào lòng y, như tiểu hài tử khát khao mẫu nữ mà không ngừng cọ xát lên ngực y. “ Đừng... rời bỏ... ta...”

“ Yên tâm, ta sẽ không rời người.”

Được y tử mĩ trấn an, Thu Văn như đã an tâm không tiếp tục nói mớ, cả người dựa vào ngực y.

Cốc Hạo Nhiên dùng ánh mắt đắm chiêu ngắm Thu Văn đang say ngủ, hồi tưởng quãng thời gian tươi đẹp khi xưa cùng hấn kết giao nơi thư viện hoàng cung. Là tự khi nào chợt phát hiện hình bóng hấn ngự trị trong tim mình? Sau khi biết chình mình ái một nam nhân đồng tính, là y nhất thời không tiếp thu được mà tìm tới thanh lâu mua túy, từ đó về sau tiếng xấu đồn xa.

Xong cho dù sớm sớm chiều chiều ôm trong tay thân thể trơn bóng của thanh lâu nữ tử, dù đã đắm mình trong men rượu, y cũng không thể gạt đi hình bóng Thu Văn trong tâm trí mình, ngược lại càng thêm khắc cốt ghi tâm. Y cuối cùng cũng rõ cả đời này không cách nào dứt bỏ ái ý với Thu Văn.

“ Ái là ái. Nam nhân thì đã sao nào? Là do ta chậm hiểu mới để nam nhân khác thừa nước đục thả câu (2).” Cốc Hạo Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt say ngủ của hấn khẽ nói, ngực tràn đầy hối hận. Đợi khi y nhận thức được thì đã muộn, Thu Văn đã có người khác, y chỉ còn biết giương mắt nhìn hấn sánh vai cùng kẻ kia. Đó mới là điều làm y thống khổ nhất.

Nhưng việc này lại không khiến y thương tâm đến chết, ngược lại, nỗi khát khao có được trái tim Thu Văn càng thêm mãnh liệt, còn đối với những nam nhân hấn ái mộ bùng lên ngọn lửa ghen ghét. Là chính y đã thỉnh cầu hoàng huynh điều động Lân Anh ra biên cương. Chính y biết đêm đó Thu Văn gặp tình nhân liền mua chuộc nô tài trong phủ thông tri phụ thân Thu Văn hồi phủ. Chính y đã bí mật cấp ngân lượng khiến thư sinh kia rời bỏ Thu Văn, cũng một tay y xúc thành hôn sự của Phạm Kinh Dương.

“ Người nói hận ta đi,” Cốc Hạo Nhiên cúi xuống dùng môi nhẹ vén một vài sợi tóc rơi loạn trên mặt hấn, mắt bắn ra tia quang mang mãnh liệt, “ nhưng ta sẽ không bao giờ để người biết. Vĩnh viễn không bao giờ biết.”

Lân Anh đã cùng công chúa phiên bang từng xâm lấn hoàng triều thành thân, đồng hình phản biến, mãi mãi không còn cách nào quay lại. Mà gã thư sinh kia làm Phò mã gia không được bao lâu, trong một lần kị mã đã bất cẩn bỏ mình, tất cả đều nằm trong kế hoạch y đã sớm an bài. Về phần Phạm Kinh Dương,... y lộ ra nét cười khiến kẻ khác không rét mà run, sẽ sớm không còn là chướng ngại nữa.(Tác giả: Phúc hắc công á? Chính là cái thằng nhìn mặt hiền lành dễ thương nhưng kì thật nội tâm đen tối ấy!)

“ Người chỉ có thể là của ta. Hễ nam nhân nào chạm qua người ta sẽ sát chúng.” Sở dĩ y không giết Lân Anh là vì tên này chưa từng thân thiết với Thu Văn.

Bất giác cảm nhận ánh mắt thâm trầm đáng sợ của Cốc Hạo Nhiên, Thu Văn co người rúc lại gần y hơn nữa.

Cốc Hạo Nhiên toàn tâm cảm thụ niềm vui sướng được hấn dựa dẫm. Một cỗ hương khí động tâm từ thân thể mềm mại trong lòng mình truyền đến làm y thở gấp, không nhận được cúi đầu nâng mặt hấn rồi hôn lên đôi thân cánh hoa mê người ấy.

Thu Văn nửa tỉnh nửa mơ, tựa hồ cảm nhận một thứ ẩm ẩm mềm mềm đang chạm vào môi mình, làm hấn đang ngủ bất tri bất giác hé môi, thụ động tiếp nhận cái hôn nóng bỏng của Cốc Hạo Nhiên, bất giác phát ra tiếng ưm ngọt ngào thỏa mãn.

Bị kích thích đến mức ấy, Cốc Hạo Nhiên khó có thể khắc chế chính mình, quả thực là sắp nhận không nổi, lại sợ làm thức tỉnh giai nhân. Lí trí không ngừng cảnh cáo, y phải tận lực khắc chế mới khiến mình rời môi, xoa người ly khai, không dám quay đầu nhìn lại.

Mơ mơ màng màng nhận ra bên người mất đi hơi ấm, Thu Văn đột nhiên tỉnh lại, cố mở đôi mắt lơ lơ đang trĩu xuống vì buồn ngủ ra ngó lung tung, “ Di, kỳ quái thật! Hình như có người(đứa) nào hôn mình mà, sao lại chả thấy ai thế nhỉ? Chắc là nằm mộng rồi.” Nói xong, hấn lại tiếp tục lẩn ra ngủ.

Chú giải:

(1) Nguyên văn là “ mở ra được có thể nuốt vào con ruồi” (mồm há to ra con ruồi có thể bay ra bay vào !=.=, cái này chắc ai cũng hiểu được)

(2) QT ghi “Thừa dịp chi cơ”

T/N: Bạn thụ trong bộ này là kiểu thường thấy trong đam mê (xinh đẹp như con gái, ngổ ngổ). Tổ thì thích bạn công hơn vì sự hai mặt của bạn í.

4. Chương 4

Hôm sau, lúc mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, sau khi ngủ một giấc thẳng cẳng Thu Văn mới chịu tỉnh dậy, hấn vươn vai duỗi người, nhưng lại cảm thấy đầu đau âm ỉ “Ồ ... đau đầu quá!”

Nguy rồi! Nhất định là tối hôm qua đã uống rất nhiều rượu! Hấn ôm đầu ngồi dậy, vô tình phát hiện mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, trên người phủ một cái chăn tơ tằm, “Ta tối hôm qua không phải đang cùng Hạo Nhiên uống rượu ở trong đình viện sao? Ta hình như uống tới bất tỉnh nhân sự, như thế nào lại có thể quay về phòng?” chung quy là không có khả năng bị quỷ mang vào phòng.

Càng nghĩ càng khó hiểu, đột nhiên chú ý tới mặt trời đã lên cao ba sào, hấn giật mình từ trên giường đứng bật dậy, “Đã trễ như vậy rồi, ta còn chưa có chuẩn bị đồ ăn sáng nữa!” phụ trách trừ phòng đã nói sớm muộn gì hấn cũng bỏ lỡ giờ chuẩn bị bữa sáng! Đúng là họa từ rượu mà ra! Lần này bị thắm rồi a!

Vội vàng thay một kiện y phục sạch sẽ, đứng kế bên gương đồng cao ngang bằng hấn quần đai lưng, đang lơ đãng chợt chăm chú nhìn mình trong gương, không khỏi giật mình, môi của hấn sao lại như vừa bị côn trùng cắn mà vừa hồng vừa sưng.

Này là đã xảy ra chuyện gì? Hấn vỗ về lên đôi môi đỏ như cánh hoa, ngây ngốc(1), chẳng lẽ tối hôm qua hấn mơ thấy có người hôn hấn là thật chứ không phải mơ? Vậy người hôn trộm hấn là ai? Đối với hấn vừa gặp đã muốn tiểu thâu(2)? Ngẫm lại cũng thấy không có khả năng.

Lúc này, một tiểu tỳ nữ cầm theo thủy bồn cùng khăn lau tiến vào gõ cửa, vừa lúc nhìn thấy hấn đang đứng gần trước gương, không biết vì sao lại ngẩn ra như vậy “Lăng công tử! Lăng công tử!”

“Cái ... cái gì?” nghe có người gọi, Thu Văn mới hồi phục lại tinh thần, thấy tiểu tỳ nữ vẻ mặt kinh ngạc đang nhìn chính mình, không khỏi xấu hổ mà tay chân luống cuống.

“Ta đem nước tới cho công tử rửa mặt, vừa rồi có gõ cửa nhưng không thấy ngài trả lời, cho nên ta mới mạo muội bước vào, thỉnh Lăng công tử thứ lỗi.” không biết nội tâm hấn đang suy nghĩ gì, tiểu tỳ nữ kinh hãi nói, sợ hấn tức giận.

“Chẳng qua là ta đang suy nghĩ đến thất thần, không trách người!” Thu Văn thực sự không quen cách gọi tôn kính như vậy, từ nhỏ hấn đã không thích người khác cứ gọi hấn là thiếu gia, đối với người hầu luôn giữ thái độ thân thiết hữu lễ, chứ đừng nói hấn sớm đã bị đuổi ra khỏi phủ, có thể lưu trong phủ Vương gia làm trù tử còn được phát bổng lộc, đã là phúc ba đời, có tư cách gì mà hưởng quá khứ vinh quang? Cần bản là mọi người trong phủ dường như xem hấn ngang với Vương gia, từ tổng quản cho tới gác cổng toàn bộ đều gọi hấn là Lăng công tử, hiện tại ngay cả hấn vào bếp chuẩn bị đồ ăn mọi người cũng đối đãi rất ư là khách khí, dường như cũng sợ làm cho hấn giận, khiến cho hấn cảm thấy rất khó xử, rõ ràng ta đã van Hạo Nhiên đừng cho mọi người trong phủ biết quan hệ giữa hai người.

“Người không cần gọi ta là Lăng công tử, ta với người giống nhau đều là người hầu trong phủ, gọi ta Lăng trù tử là tốt rồi.” hấn vừa nói vừa cười. Lần đầu nhìn thấy vị công tử tuần tú này tươi cười tràn ngập mặt nhẵn, khuôn mặt tiểu tỳ nữ ửng đỏ, tâm hồn thiếu nữ bị bắn loạn, không dám nhìn thẳng “như vậy ... sao được, ta sẽ bị Vương gia khiển trách.”

“Vốn là Vương gia bảo người gọi ta như vậy sao?” Thu Văn lấy làm kinh hãi.

“Không ... không phải vậy” tiểu tỳ nữ kinh hãi chính mình đã lỡ lời, đem điều không nên nói lại nói ra “Vương gia hẳn không có ... là ta ...” trước tình thế cấp bách mà lời nói của nàng đã không còn rõ ràng.

“Người không cần nói nữa.” này nhìn bộ dạng không nói nên lời của nàng, Thu Văn đại khái có thể đoán được hơn phân nửa, khó trách bốn phía mọi người đối với hắn phi thường cung kính! Nguyên lai là Hạo Nhiên đã phân phó! “Nói vậy chuyện người bưng nước vào cũng do Vương gia dặn dò?” chỉ sợ là Hạo Nhiên đã quá lo cho hắn, muốn mọi người dưới quyền chiếu cố hắn đi! Hạo Nhiên hay quan tâm tới người khác, mặc dù lớn hơn mình hai tuổi, nhưng từ trước đến giờ giống như đại ca luôn chiếu cố hắn! Giờ cũng vậy! Thật ra hắn cũng không cần phải làm như vậy, chính mình đã chịu nhiều ân huệ của y, kiếp sau có đầu thai nhất định phải làm trâu làm ngựa hảo báo đáp!

“Đúng vậy...” không còn cách nào khác đành phải nhận, tiểu tỳ nữ ủ rũ cuối đầu, lần này thăm rồi, Vương gia biết được là nàng tiết lộ chỉ sợ không tránh khỏi trừng phạt, “Vương gia muốn ta mời ngài sau khi tẩy trừ đến đại sảnh dùng bữa!”

“Ta biết rồi.” như nhìn thấu tâm tư của nàng, Thu Văn mỉm cười “Người yên tâm, ta sẽ không nói lại với Vương gia đâu!” nếu vốn là do Hạo Nhiên ra lệnh, hắn cũng không muốn làm khó tiểu tỳ nữ ngay thẳng này!

“Cảm ơn Lăng công tử!” cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ này, tiểu tỳ nữ cảm kích cuối đầu hành lễ, sau mới an tâm chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Lăng Thu Văn gọi nàng lại, thần sắc phức tạp thử dò xét nói: “Vậy người cũng biết chuyện tối hôm qua ta cùng Vương gia uống rượu tại đình viện?”

“Biết” tiểu tỳ nữ thốt ra “Ngài tối qua uống rất say, là Vương gia một tay ôm ngài về phòng, ngay cả chúng ta muốn giúp cũng không được!”

“Thực sao?” Thu Văn không giấu được chấn động trong lòng, vốn là Hạo Nhiên ôm hắn trở về phòng ư, không cần nghĩ cũng biết người tối qua hôn hắn là ai!

“Có chuyện gì không?” tiểu tỳ nữ thấy hắn thần sắc khác thường, lo lắng hỏi.

“Không, Không có gì! Người đi lo việc của người đi!” Thu Văn cố gắng chế nội tâm chao đảo “Nhân tiện ta muốn hỏi thực là Vương gia bảo ta đến đại sảnh.”

“Đúng vậy, ta đây lui xuống trước.”

Đợi khi tiểu tỳ nữ đi khỏi, lưu lại Thu Văn chấn động trong phòng một hồi lâu, đêm qua người hôn trộm hắn thực sự là Hạo Nhiên sao? Không, không có khả năng, Hạo Nhiên không có lý do muốn hôn hắn! Hắn là một kẻ hảo nữ sắc, không ngừng oanh oanh yển yển, chưa từng nghe ai nói qua hắn hảo nam sắc. Những năm gần đây trong giới vương công đại thần nam phong thịnh hành, chỉ có hắn một lần cũng chưa từng vào quan lâu, cũng chưa từng thu nhận nam sủng, thậm chí người đầu tiên hướng thánh thượng đưa ra đề nghị không nên dưỡng nam sủng chính là y, như vậy Hạo Nhiên sao có thể hôn chính mình?

Nhưng nếu không phải là Hạo Nhiên, ai lại có thể lợi hại đến độ nửa đêm đột nhập vào phòng trong Vương phủ thâm nghiêm, thần không biết quỷ không hay mà lên sàm sỡ hắn?

Chú giải:

(1) Nguyên văn là [ngốc nếu mục con gà]

(2) Vừa gặp đã thích : cái này là mình nghĩ còn trong bài là nguyên văn

5. Chương 5

Hắn vừa bước vào phòng, thấy Hạo Nhiên một thân sang trọng đang ngồi uống trà trước bàn gỗ được điêu khắc hình bông hoa có nước sơn trắng lợt, vừa thấy hắn đến, tựa như nhìn thấy người trong mộng hai mắt lập tức sáng ngời, khuôn mặt tươi cười dịu dàng đứng dậy nghênh đón hắn.

“Hạo ... không, Vương gia” Thu Văn theo thói quen gọi tên hạo, đột nhiên nhớ đến mình đang là nô bộc, còn đang là đầu bếp trong vương phủ kiêm thân phận thực khách, Hạo Nhiên nói thế nào cũng là chủ tử của mình, cho dù như thế nào cũng không nên công tư bất phân, ứng với lễ nên tôn xưng y là Vương gia “Không biết Vương gia có việc gì cần triệu kiến?”

Cốc Hạo Nhiên nghe vậy lập tức nhú mày “Ta đã nói với người nhiều lần rồi, không cần gọi ta Vương gia, cứ như trước gọi ta Hạo Nhiên là tốt rồi!”

“Như vậy sao được, ta nói thế nào cũng là hạ nhân của người, nên tôn xưng người một tiếng Vương gia, huống chi lúc này không phải lúc ở một mình, nếu cho những người khác nghe thấy thì không được!” Thu Văn vẻ mặt nghiêm chỉnh nói “Ta chính là không nghĩ vì cùng người có giao tình mà lệnh mọi người cho ta đãi ngộ đặc biệt, mới đặc biệt xin người đừng nói ra chúng ta kỳ thực là thanh mai trúc mã chi giao nhiều năm.”

“Người yên tâm, ta đã phân phó hạ nhân, không có lệnh của ta không ai dám tiến vào nửa bước quấy rầy, cho nên nơi này chỉ có ta và người không cần lo lắng, lại đây ngồi xuống đi, giống ngày thường gọi ta Hạo Nhiên đi. Nghe chính miệng người xưng hô Vương gia, lại còn triệu kiến, thật sự là không quen!”

“Người không nói sớm, ta gọi người là Hạo Nhiên đã quen, mỗi lần nghiêm chỉnh gọi người Vương gia ta cũng thấy quái quái không được tự nhiên!” Thu Văn lúc này mới thả lỏng người tiêu sái đến trước bàn, không khách khí ngồi xuống ghế.

Cốc Hạo Nhiên thấy thế châm một chén trà đưa cho hạo, không đợi chủ nhân mở miệng mời, Thu Văn trực tiếp cầm chén trà ngửa đầu há miệng to như chữ bát uống một hơi cạn sạch “Hạo nga! Vừa rồi thực sự khát muốn chết mà!”

“Như vậy mới giống con người người chứ!” thấy hạo bộ dáng uống trà không chút khách khí, Cốc Hạo Nhiên lộ ra một nụ cười sủng nịnh “Ngoài trà ra thì trên bàn còn rất nhiều điểm tâm, người không phải rất thích ăn ngọt sao?”

Nghe hạo nhắc, Thu Văn mới chú ý trên bàn bày đầy các loại bánh ngọt, thu mâu thủy ngưng phát ra ánh sáng, nước miếng đều nhanh chảy xuống đường như thèm ăn nói “Oa, thực sự có thiệt nhiều, đều là ta thích ăn nha!”

“Này, đều là do vương công đại thần đến vương phủ bái phỏng tặng nhân lễ gặp mặt, thực sự là nhiều lắm, lại không thể trả cho nên người cứ ăn hết mình, không cần khách khí!” hạo nói đương nhiên không phải sự thực, kỳ thực những điểm tâm này đều do hạo đặc biệt phái người đến các nơi mua về cho Thu Văn ăn. Nhưng nếu hạo nói thẳng ra đi, chỉ sợ sẽ dọa đến Thu Văn, dù sao cũng có điểm đường đột, dự đoán được lòng hạo nếu không phải là thực sự yêu thương đã xuống tay rồi.

“Nếu là vậy ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh!” Thu Văn nhin không được ngón trở đại động, tay phải cầm lấy trong mâm một cái bánh hoa sen, tay trái thì cầm lấy bánh mật đậu, bắt đầu đứng lên ăn như lang thôn hổ yết (1), không có biện pháp, hạo từ lúc rời giường đến bây giờ vẫn chưa ăn cái gì, bụng đói từ sớm đã kêu ột ột, hơn nữa bày ra trước mắt đều là điểm tâm chính mình thích ăn, bảo hạo như thế nào nhin được.

Chỉ trong chốc lát, hai bàn bánh ngọt trước mặt hạo đã như phong quyển tàn vân (2) trở thành hư không, thấy chưa đủ Thu Văn còn dùng lưỡi liếm sạch điểm tâm còn sót lại trên ngón tay.

“Đừng ăn gấp như vậy, còn rất nhiều mà, cẩn thận nghẹn đó!” Cốc Hạo Nhiên thân mật vì hạo mà châm hạo trà, sau đó đem điểm tâm ở xa để lại gần để hạo có thể dễ dàng lấy được.

Bởi vì miệng còn nhai bánh ngọt, Thu Văn nói tiếng được tiếng mất tạ ơn “Đa tạ ... đa tạ!” sau khi uống một ly trà, hạo lại nắm hai khối bánh kẹo lên gặm.

Cốc Hạo Nhiên không nói nhưng cười, đôi mắt thanh tú sáng lên ánh mắt nhu hòa chăm chú nhìn bộ dạng vui đùa chuyên tâm ăn điểm tâm, tựa như nhìn thấy hạo ăn chính mình cũng có thể no.

Thu Văn ăn đến một nửa, cảm giác được đối diện có ánh mắt nhìn mình không khỏi ngẩng đầu lên “Hạo Nhiên, người làm gì mà nhìn ta, người không ăn sao?” hạo phát giác được Hạo Nhiên còn chưa động đũa,

chỉ có mình hấn ăn, đột nhiên cảm thấy không tốt nên ý tứ đứng dậy, này chẳng phải thành huyền tân đoạt chủ (3) sao?

“Ta trước giờ không thích đồ ngọt a, nhìn người ăn cũng rất khoái trá!” Hạo Nhiên như trước vẫn duy trì phong thái tao nhã.

“Có ý tứ gì a?” Thu Văn buông một phần tư miếng bánh ngọt đang ăn dở xuống, không vui liếc hắt “Người đừng nói là ta ăn giống như hầu tử nên đứng cười nha.”

Cốc Hạo Nhiên cười cười, trong mắt lóe tia tinh quang trêu chọc, thăm nghĩ con người hấn như vậy thật sự là vô cùng đáng yêu “Thật không sai, người cũng rất hiểu bản thân!”

“Người thật quá đáng!” Thu Văn cho hấn một cái xem thường “Là người bảo ta không cần khách khí tận lực ăn mà!”

“Ta chỉ đùa thôi, người đừng tưởng thật!”

“Hạo Nhiên, thực nhìn không ra người cũng biết trêu người!” Thu Văn đem miếng bánh còn thừa nhét vào miệng, nuốt chửng một phen, giống như nghĩ ra cái gì đột ngột đứng lên “Không ổn ... Khụ khụ khụ!” không nghĩ tới vừa muốn mở miệng đã bị nghẹn.

“Sớm đã nói người ăn chậm một chút!” Cốc Hạo Nhiên vội vàng đứng dậy vỗ vỗ lưng hấn “Mau uống trà đi!” vừa nói vừa khấn trương châm trà đưa cho hấn.

Thu Văn nhận chung trà làm một ngụm, yết hầu mới từ từ giãn ra “Đã đỡ hơn nhiều!”

“Ai kêu người không việc gì đột nhiên đứng lên!” Cốc Hạo Nhiên trách cứ nhưng thực lòng quan tâm, này tính tình Thu Văn chính là có chút liều lĩnh.

“Ta đột nhiên nhớ mình đã ngủ một giấc tới trưa, không đi chuẩn bị đồ ăn sáng ở trù phòng đã đành, không thể ngay cả chuẩn bị cho bữa tối cũng không đi!” Thu Văn kích động hướng về phía trù phòng đi tới “Sao có thể nhàn nhã ngồi đây uống trà dùng bữa được?”

Cốc Hạo Nhiên lập tức giữ chặt hấn “Đừng khấn trương, ta đã báo cho tổng quản tối hôm qua người theo hầu ta uống rượu suốt đêm, làm cho sáng nay người dậy không nổi, nên tổng quản dần xếp riêng cho người một ngày để nghỉ ngơi. Còn việc chuẩn bị đồ ăn tạm thời giao cho Phí đại nương phụ trách, người cứ yên tâm ngồi xuống tiếp tục ăn đi!”

Thu Văn nghe xong mới ngồi xuống, cảm kích nói “Đa tạ người, Hạo Nhiên, ta lại nợ người thêm một ân huệ, rõ ràng là ta kéo người theo bồi ta uống rượu!” Hiểu được Hạo Nhiên vì suy nghĩ cho mình nên mới nói với tổng quản như vậy.

“Đừng nói vậy, chúng ta là bằng hữu chi giao mà!” Cốc Hạo Nhiên cười nói “Huống chi tối hôm qua người uống tới bất tỉnh nhân sự, sáng sớm thức dậy nổi họa may có quỷ!”

Thu Văn một bộ thẹn thùng gãi gãi đầu “Ta nghe tỳ nữ mới tới nói là người đưa ta trở về phòng, thật ngại quá, tối hôm qua lại cho người thêm phiền toái. Ta rất nặng đi!”

“Ai nói phiền toái, ngược lại ta cảm thấy rất cao hứng! Còn muốn mỗi ngày giống như vậy ôm người trở về phòng.” Cốc Hạo Nhiên âm lượng nhỏ giọng thì thăm không cho hấn nghe được.

Thu Văn nghe hấn nói không được rõ ràng liền hỏi “Người nói cái gì?”

“Ta là nói này chỉ như một cái nhắc tay (4), huống chi người căn bản uống đến đứng không vững, thân là bằng hữu ta đưa người trở về phòng là phải đạo rồi, không cần để ở trong lòng.”

“Người ...” Thu Văn nhìn thấy hấn ngũ quan đoan chính, đột nhiên nhớ tới giấc mộng tối qua bị kẻ khác hôn, mặt lập tức đỏ lên, muốn hỏi có phải hay không nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Như thế nào lại ập a ập ứng, có chuyện nói thẳng a!” không rõ hấn vì cái gì đột nhiên đỏ mặt, Cốc Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn hấn.

“Cái kia ... Hạo Nhiên, người tối hôm qua đưa ta trở về phòng, phải hay không lập tức ly khai?” vạ nhất không phải hấn, không phải khứu (5), Thu Văn chẳng qua muốn thử xem có phải không.

Cốc Hạo Nhiên lập tức hiểu rõ nguyên nhân hấn đỏ mặt, nhất định là nghĩ đến đêm qua bị hôn trộm, nhưng lại không dám xác định đối tượng là ai nên mới hỏi như vậy “Đúng, vì cái gì hỏi như vậy?” hấn làm bộ không biết hỏi lại, muốn thử xem Thu Văn sẽ có phản ứng gì.

“Nga, không có gì! Thuận miệng hỏi vậy thôi!” xem ra không phải Hạo Nhiên, kia ruột cuộc là ai? Thu Văn thực sự nghĩ không ra, nhưng kỳ quái chính là biết đối phương không phải Hạo Nhiên, hấn vì vậy mà có một cảm giác mất mát không sao hiểu được.

Thu Văn phản ứng rõ ràng hồ hững làm kẻ khác thất vọng “Thực sự chính là thuận miệng hỏi vậy thôi sao?” Cốc Hạo Nhiên một bộ nóng lòng dò hỏi.

“Đúng vậy!” Thu Văn cực lực giả bộ như không có gì, cho dù hấn ngày thường tác phong có đặc biệt khác người thế nào thì cũng biết xấu hổ đối Hạo Nhiên nói hấn bị một người không rõ là ai hôn trộm, như vậy không khỏi rất mất mặt.

“Người ... hừ!” Cốc Hạo Nhiên thực sự là lấy hấn một chút biện pháp cũng không có, chỉ có khí khổ ngồi uống trà. Ở Thu Văn hoàn toàn phủ định mà hấn cũng không thể thừa nhận cái kia, người hôn trộm chính là hấn.

Ngay tại phía sau, một người hầu hoảng hốt đẩy cửa tiến vào “Vương gia!”

“Không phải đã nói không có lệnh của bốn vương bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy sao?” Cốc Hạo Nhiên tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong thanh âm đã mang theo nộ khí.

“Thỉnh Vương gia bớt giận, bởi ngoài phủ có một nam tử mang kiếm yêu cầu gặp Vương gia, tiểu nhân đã theo lệnh của Vương gia nói với hấn, nhưng hấn không chịu nghe nhất quyết xông vào trong phủ, hiện tại vệ binh trấn giữ đã cực lực ngăn cản hấn, cho nên tiểu nhân mới vội vã tiến vào thông báo với Vương gia!” người hầu trên mặt đất tỏa ra mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ bẩm báo.

“Là ai lớn gan can đảm như vậy dám bất chấp mệnh lệnh bốn vương tự ý xông vào vương phủ!” Cốc Hạo Nhiên không giận mà uy, nghiêm nhiên có khí thế áp đảo quần hùng, bởi vì Thu Văn ít khi thấy hấn lộ vẻ tức giận, hiện giờ thấy hấn ở trước mặt hạ nhân bày ra gương mặt uy nghiêm, cảm giác được Hạo Nhiên thực sự là một người trời sinh đã có uy nghiêm của hoàng gia, cùng chính mình quả nhiên là cách biệt một trời một vực, trong nháy mắt cảm giác được cùng hấn khoảng cách tuy gần mà xa.

“Khởi bẩm Vương gia, hấn nói là tri kỹ cùng Vương gia quen biết đã nhiều năm.” Người hầu cuối đầu nói “Còn nói Vương gia nhất định hội kiến hấn.”

“Tri kỹ (5)?” Cốc Hạo Nhiên nheo mày trầm tư, trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lẽ nào chính là hấn?

Thu Văn không biết tâm tư của hấn chỉ nói “Nếu vị này tự xưng là Vương gia tri kỹ dám đăng môn báỉ phỏng, tức có việc quan trọng muốn gặp Vương gia, ta nghĩ ta nên lui trước.” Có người hầu ở đây hấn lại hỏi phục xưng hô tôn kính, đã có khách quý đến thăm, lo lắng Hạo Nhiên là lập trường chí tôn, hấn này là người không liên can nên tránh đi.

Cốc Hạo Nhiên lưu hấn lại, thấp giọng hướng hấn thì thầm “Lưu lại, ngươi không cần lánh đi, bằng hữu của ta cũng chính là bằng hữu của ngươi, không có việc gì mà ngươi không thể có mặt!” tiếp theo hấn hướng người hầu ra lệnh “Thỉnh hấn vào.”

“Dạ! Tiểu nhân đi ngay.” Người hầu như lấy được đại xá lập tức rời đi.

“Hạo Nhiên, ngươi có biết là ai muốn gặp không?” đợi cho người hầu đi mất, Thu Văn dấu không được tò mò hỏi hấn.

Chú thích :

- (1) ăn như hổ đói
- (2) quét sạch, ăn sạch sẽ =]]
- (3) khúu : từ này mình dò không thấy nghĩa

(4) giọng khách át giọng chủ

(5) nguyên văn là “cử thủ chi lao”

(6) nguyên văn là “cũ thức”, mình cũng không hiểu nghĩa của từ này

6. Chương 6

“Người vô lễ như vậy không mời mà đến khắp thiên hạ trừ hần ra thì còn ai!” Cốc Hạo Nhiên vẫn bình thản ngồi thưởng trà, tựa hồ đã sớm đoán người đến là ai “Hần đến bái phỏng, khẳng định không phải chuyện tốt!”

Một ngữ thượng rồi, chỉ thấy bên ngoài truyền đến liên hồi tiếng bước chân ngày càng gần, người hầu tiến vào thông báo khách nhân, Thu Văn tâm lý nghi hoặc đây chính là người như thế nào, mất hướng ra cửa nhìn cẩn thận, người tới là một thân vóc dáng to lớn của thanh thiên nam tử, gương mặt tuấn mỹ, mày mắt tinh anh, thần thái mỉm cười, ví như tiêu sái lại mang theo cảm giác lỗ mãng.

Một thân đặc ý trường phu sống tiêu điều, đúng là loại hình hần yêu thích, lão thiên gia quả nhiên là vẫn còn thương tiếc hần, Thu Văn thấy vậy nhịn không được hai mắt sáng rỡ, hoàn toàn quên giáo huấn trước đó, lúc trước từng bị vứt bỏ kinh nghiệm bị thẩm đau đớn cũng vứt lên đến chín tầng mây đi, mặc dù hần thường mang thương tích bị phụ lòng, nhưng lại một lần nữa yêu lại còn với tốc độ kinh người.

Cốc Hạo Nhiên nhìn hần như vậy dự cảm được điềm báo xấu, cố ý ho khan một cái, nhắc nhở Thu Văn đừng quên sự tồn tại chính mình, hết lần này tới lần khác Thu Văn đã bị nam nhân trước mắt hút hết ba hồn bảy phách, tất nhiên không hiểu ý tứ của hần.

“Đã lâu không gặp, tiểu Vương gia!” thanh niên nam tử vừa cười vừa thở dài ân cần thăm hỏi.

“Như thế nào là người?” thấy chính mình rõ ràng bị nam nhân bên cạnh triệt để bỏ qua, Cốc Hạo Nhiên tức giận không chỗ phát, chỉ có đem oán khí ra trút lên người nam tử trước mặt “Bổn vương không nhớ có cho mời người tới.”

“Đừng nói vậy, chúng ta tốt xấu gì cũng từng quen biết, có bằng hữu từ phương xa tới thăm, theo lý tiểu vương gia phải hoan nghênh ta!” đối Cốc Hạo Nhiên mắt lạnh lùng, thanh niên nam tử bất đắc dĩ vẫn giữ nụ cười, ánh mắt hữu ý vô tình ngắm về hướng hần đang nhìn, vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ “Nguyên lai là tiểu Vương gia đã có thị thiếp xinh đẹp như vậy bởi bên cạnh, khó trách không chào đón ta quấy rầy a!”

“Thị thiếp?” Thu Văn nhất thời không rõ người hần nói là ai, đợi tới lúc tỉnh ngộ nguyên lai là hần làm chính mình là nữ nhân vội vàng thanh minh “Không không, người hiểu lầm rồi, ta là nam tử.”

Thanh niên nam tử vừa nghe kinh hãi, ý có điều chỉ trích trêu chọc “Không nghĩ tới không thấy một thời gian tiểu Vương gia ngay cả sở thích cũng thay đổi nga? Hiện tại cũng thu nam sủng nga?”

“Người nói hưu nói vượn cái gì?” Cốc Hạo Nhiên tức giận bác bỏ “Thu Văn không phải nam sủng của ta. Hần là bằng hữu theo ta từ nhỏ cùng ta lớn lên.” Cho dù đương đại nam phong thịnh hành, nhưng là vương công quý tộc thịnh hành dưỡng nam sủng đều không phải là thực sự yêu thương, mà là đưa bọn họ trở thành đồ chơi thậm chí là đối đãi như nô lệ, chơi chán rồi thì đem bán cho người khác, kết cục chua xót, không tự chủ nói. Bởi vậy từ nam sủng này kỳ thực là mang theo kinh miệt cùng khinh thị, bị thiên cổ bêu danh, hần tuyệt không cho phép Thu Văn bị loại ô danh này bôi nhọ.

Thu Văn đối Hạo Nhiên bất ngờ tức giận bị hù dọa, chưa từng thấy qua bộ dạng phát hỏa của hần, vẫn nghĩ hần trước nay tính cách thực ôn hòa “Ta cùng Hạo ... Nhiên không phải loại quan hệ này.” Nam tử trước mắt như thế nào lại nghĩ hần chính là nam sủng chứ? Theo lý người bị nói là chính là hần, tức giận cũng nên là hần, Hạo Nhiên vì cái gì mà đột nhiên giận dữ?

“Là ta nói sai, ta xin nhận lỗi! Là do bộ dạng của vị công tử này thực sự tú sắc khả xan, lại cùng tiểu Vương gia ngồi chung một tịch (1), làm ta hiểu lầm cũng là thường tình thôi.” Thanh niên nam tử vẫn như cũ giữ nguyên gương mặt tươi cười, ý có điều chỉ nói “Bất quá ta còn là lần đầu nhìn thấy bộ dạng tức giận đến như vậy của người. Trong ấn tượng của ta người rất ít khi vì người khác mà tức giận. Người nói hần từ nhỏ cùng người chơi đùa đến lớn thành bằng hữu a, thật đáng suy nghĩ a!”

“Người ruốt cuộc muốn nói cái gì?” Cốc Hạo Nhiên bực mình nói.

“Nếu là Vương gia “trân quý” bạn bè, ta nghĩ ta cũng có thể hảo hảo nhận thức một chút.” Không đợi Cốc Hạo Nhiên trả lời, thanh niên nam tử trực tiếp nhìn Thu Văn nhẹ nhàng cười “Tại hạ họ Tiêu tên Thiên Vũ, vài năm trước hữu duyên cùng Vương gia kết bạn tương giao, không biết quý tính đại danh của công tử là gì?”

Nhìn thấy người giương nụ cười tuần lãng mị người, Thu Văn hai gò má ửng đỏ, trổng ngực dồn dập, quả thực hẳn là người lý tưởng a “Ta họ Lăng tên Thu Văn, thu của mùa thu, văn của văn nhã.”

“Thu Văn, thực sự là một cái tên đẹp!” Tiêu Thiên Vũ vừa ca ngợi vừa dùng ánh mắt như đang xem kịch vui nhìn về phía nam nhân bên cạnh sắc mặt rõ ràng đen dần “Ta có thể hay không gọi người là Thu Văn? Người cũng gọi ta Thiên Vũ là được rồi.” Lời vừa nói ra, một cỗ ánh mắt giết người lập tức bắn thẳng vào hắn, điều này làm cho hắn trong lòng dấy lên suy nghĩ tò mò.

“Có thể, bởi vì Hạo Nhiên cũng gọi ta như vậy, cho nên không sao cả.” Thu Văn vui vẻ đáp ứng mà không nhận ra không khí hiểm ác tứ phía.

“Xem ra Thu Văn và tiểu Vương gia cảm tình rất tốt, đều xưng tục danh với nhau.” Thấy khí tức mang sát khí ngày càng tăng, Tiêu Thiên Vũ khiêu khích khoe môi cong lên, thú vị, thật thú vị. Xem ra Cốc Hạo Nhiên khá coi trọng vị nam tử này, đáng tiếc hẳn hẳn nhiên không nhận ra a.

“Bởi vì gọi từ nhỏ đã thành thói quen, hơn nữa chúng ta cũng coi như nhận thức từ lâu.” Thu Văn nghe không ra ý trong lời nói của hắn, chỉ nói hắn ở giữa hai người khoe giao tình hảo.

“Ta mặc kệ chuyện của người, người ruốt cuộc là tới làm cái gì?” Cốc Hạo Nhiên cố nén thôi thúc muốn giết người, bắt động thanh sắc (2) nói.

“Thật không dám giấu, kỳ thật ngày trước không cẩn thận bị một nữ tử man tộc quán lây gây khó, bức ta cùng nàng thành thân, sau nhiều lần bị ta cự tuyệt nàng then quá thành giận một đường truy sát ta. Nay cùng đường ta nhớ còn có Vương gia là bằng hữu cho nên chạy trốn đến vương phủ lẩn tránh sóng gió a!” cuối cùng Tiêu Thiên Vũ cũng nói ra mục đích bái phỏng.

“Hừ! Nhất định là do người hoa tâm phong lưu, lưu tình khắp nơi, yêu người ta xong rồi lại không muốn chịu trách nhiệm mới có cái kết cục này, chẳng đáng đồng tình, lập tức cút đi cho bốn vương!” Cốc Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, không chút động lòng, nhớ lại kinh nghiệm trước kia hẳn tuyệt không thể lại dẫn sói vào nhà, huống chi Thiên Vũ còn là loại hình Thu Văn yêu thích, cận thủy lâu thai chi hạ thủy (3) ai ngờ được chuyện gì sẽ xảy ra, hẳn không ngờ đến nỗi đem Thu Văn hai tay dâng cho người ta.

“Trời đất chứng giám a, ta ngay cả chạm cũng chưa chạm qua nàng, chẳng qua là vừa hảo đi ngang qua cứu nàng một mạng thôi, ai ngờ nàng ruốt cuộc lại nói cái gì mà quy định trong tộc đối ân nhân cứu mạng lấy thân báo đáp, ta đều nói không cần, nàng còn dám bức ta phải thú, cự tuyệt sau đó là theo truy sát ta, ta đây là trêu ai chọc ai mà!” Tiêu Thiên Vũ kêu oan nói “Ta chỉ có nơi này của người là có thể trốn, chẳng lẽ người muốn trơ mắt đứng nhìn ta bị nữ tử ngang ngược không nói đạo lý kia truy sát sao?”

“Nếu không muốn bị truy sát, không phải thú nàng là xong sao? Hà tất phải trốn trốn tránh tránh.” Cốc Hạo Nhiên nói lời châm chọc, ai kểu hắn đi đùa giỡn Thu Văn.

“Cái loại nữ tử điêu ngoa này ta không thể chịu đựng a!” Tiêu Thiên Vũ một bộ biểu tình xin miễn thứ cho kẻ bất tài “Người coi như chúng ta hữu duyên quen biết cho ta quấy rầy mấy ngày đi, đợi sóng gió qua đi ta cam đoan nhất định rời đi.”

“Hạo Nhiên, hẳn là bất đắc dĩ mới dền cầu sự giúp đỡ của người, thỉnh người đáp ứng cho hắn lưu lại đi.” Bị những lời nói thành khẩn làm cảm động, Thu Văn giúp hắn cầu xin “Ta biết người luôn luôn đối bằng hữu gặp rủi ro sẽ không thấy chết mà không cứu!”

Kia chỉ có đối với người mà thôi, Cốc Hạo Nhiên vốn định trả lời như vậy nhưng thấy Thu Văn chính là tin cậy hẳn lại ánh mắt trượng nghĩa tương trợ, thật là không nghĩ phá hư hình tượng chính mình tốt đẹp trong lòng hắn, chỉ có thể nhận lời “Được rồi, người cứ trú lại đi. Nhưng là chỉ trú đến khi nàng kia thôi không đuổi giết người.”

“Đương nhiên.” Tiêu Thiên Vũ hoan hỉ gật đầu “Ân huệ của người ta suốt đời không quên, ta đây trước hết tiến nội viện chọn sương phòng cất hành lý, không cần tiếp đón ta.” Nói xong hần thẳng hướng nội viện mà đi.

“Thực sự là không hiểu được hần!” Cốc Hạo Nhiên nói thầm một câu.

Còn lại Thu Văn bên cạnh là si mê nhìn theo đối phương đã rời đi, đối Hạo Nhiên hứng thú say sưa tìm hiểu “Người là thế nào mà quen hần?”

“Nói đến thì dài dòng, mấy năm trước trong một lần uống rượu ở tửu lâu, hần an vị ở đối diện, lúc ấy cũng không quen biết, vừa lúc gặp được có người trong giang hồ đến tìm hần trả thù, hai bên đứng lên đánh nhau, ta thực sự không quen nhìn người khác phá đám lúc ta uống rượu nên ra tay đuổi hết bọn người đến gây sự, không nghĩ tới hần lại tự ý cho rằng ta ra tay giúp hần đánh đuổi cừu gia, cho nên mời ta uống rượu, cứ như vậy kết bạn.” Cốc Hạo Nhiên nhìn thấy hần đối Thiên Vũ là bộ dạng thực cảm thấy hứng thú, không khỏi thấp phần ghen tỵ, hận không thể làm cho trong mắt hần chỉ có hình bóng của mình tồn tại đành bất đắc dĩ nói ra quá trình cùng với Tiêu Thiên Vũ sơ ngộ “Lại nói tiếp coi như là nghịệt duyên.”

“Nguyên lai là như vậy.” Thu Văn đôi mắt trong suốt chớp chớp lại hỏi “Kia hần có thể có ý trung nhân? Hoặc là hôn thê?” Nếu không phải hần vẫn còn cơ hội.

“Hần không được.” Cốc Hạo Nhiên biết tâm ý của hần liền đoạn tuyệt hy vọng của hần “Hần ở kinh thành đã một lòng hướng về ý trung nhân, bằng không người cho là vì sao hần cự tuyệt nàng kia cầu thân? Lại vì sao nơi khác không trốn mà phải trốn vào vương phủ ở kinh thành mới được?”

Thần sắc Thu Văn lập tức ảm đạm, ủ rũ cuối đầu “Ta còn nghĩ là có hy vọng.” Vì cái gì mạng của hần lại khổ như vậy, người hợp ý không phải phụ lòng hần thì là có ý trung nhân.

“Đừng buồn” Cốc Hạo Nhiên vỗ vỗ vai hần, thâm tình nói “Còn có ta ở bên cạnh người a!”

“Cám ơn người, Hạo Nhiên!” Thu Văn nâng mắt ngó hần “Người sinh ra ta là phụ mẫu nhưng người hiểu ta lại là người, được làm bằng hữu với người ta kiếp này không uống a!”

Xem ra Thu Văn vẫn chưa hiểu hàm ý trong lời nói của hần, Cốc Hạo Nhiên im lặng thở dài “Ta không phải ý tứ này a!”

“Vậy là ý tứ gì?”

Cốc Hạo Nhiên nhìn hần lộ ra một cái ý vị thâm trường (4) cười nhạt “Quên đi, sau này người sẽ hiểu.” Có khi nhất thời nóng nảy ngược lại sẽ có hiệu quả ngược, không bằng lấy lùi làm tiến, dù sao giai nhân gần ngay trước mặt, không sợ hần trốn.

Thu Văn trở về phòng, trong đầu không ngừng nghĩ xem Hạo Nhiên nói với hần câu đó ruột cuộc là có ý gì? Muốn hần hiểu được cái gì chứ?

Hần nằm ngửa ở trên giường, gác tay lên trán suy đi nghĩ lại (5), nghĩ muốn nát óc cũng không thông “Nghĩ đến ta đau đầu mà chết mất. Không nghĩ nữa!”

Đột nhiên ngoài cửa sổ phiêu (6) đến một trận mê hương, chậm rãi hướng hần phiêu đến, đồng thời hần chính là cảm thấy kinh ngạc, cái mũi lũi vào một cổ hương vị mê diệt, làm hần muốn hảo ngủ một giấc. Kỳ quái, rõ ràng hần không muốn ngủ nhưng là ý thức dần dần trở nên lơ mơ, mí mắt nặng trĩu buông xuống, chỉ chốc lát liền say sưa.

Theo khói mê tan đi xuất hiện trong phòng chính là một hắc y nhân, xác nhận người trên giường đã mê man, hắc y nhân lộ ra một nụ cười nham hiểm đáng ngờ. Dùng miếng vải đen bọc lấy Thu Văn rồi vác lên vai, sau đó thừa dịp bốn bề vắng lặng chạy ra ngoài cửa, sử dụng khinh công một cước bay lên nóc nhà, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Chú thích :

(1) ngồi ăn chung một bàn

(2) thản nhiên như không

- (3) nước gần mé ban công, chắc giống như lửa gần rơm lâu ngày
- (4) ý tứ hàm xúc
- (5) tả tư hữu tường, nghĩa là trái lo phải nghĩ
- (6) thối

7. Chương 7

“Như thế nào tiểu Vương gia lại uống trà một mình ở đây” Tiêu Thiên Vũ đi dạo trong phủ vừa đến thính đường, thấy trong phòng chỉ có Cốc Hạo Nhiên một mình ngồi ở trước bàn, đang nhìn chăm chăm vào miếng ngọc bội trên tay, vẻ mặt dường như có chút đăm chiêu, trong lòng đã đoán được vài phần manh mối, liền cười cười di chuyển lại gần chế nhạo “Chẳng lẽ là nhìn vật nhớ người?”

“Không liên quan đến người!” Cốc Hạo Nhiên thu hồi ngọc bội, lạnh lùng trừng mắt kẻ không mời mà đến.

“Thực lãnh đạm nga, đây là thái độ người nên có đối bằng hữu một cái quan tâm người sao?” Tiêu Thiên Vũ ngồi xuống ghé dựa ở trước mặt hắn, không cần chủ nhân thỉnh, mặt dày cầm lấy trà uống một hơi cạn sạch, lại nói “So với thái độ vừa rồi đối với Thu Văn kém đi nhiều lắm.”

“Ai cho người gọi hắn Thu Văn?” Cốc Hạo Nhiên từ trước đến nay ở trước mặt Thu Văn đều bày ra ánh mắt ôn hòa lập tức chuyển thành sắc bén, bắn về phía người trước mắt.

“Tiểu Vương gia cần gì phải nóng tính như vậy chứ? Huống chi Thu Văn cũng không phải người của tiểu Vương gia, chính là bằng hữu a, ta đây đương nhiên là có thể gọi hắn như vậy! Hơn nữa bản thân Thu Văn đã đồng ý!” không sợ hắn đe dọa, Tiêu Thiên Vũ vẫn nhàn nhã tự châm cho mình một chén trà “Hay là tiểu Vương gia có lý do đặc biệt không cho phép người khác gọi hắn Thu Văn?”

Cốc Hạo Nhiên mặt nhăn nhó “Người là cố ý muốn chọc giận ta sao?”

“Không dám, chính là nghĩ khó thấy được tiểu Vương gia lại coi trọng một người như vậy, thật sự là ngạc nhiên a!”

“Thu Văn là từ nhỏ theo ta ở trong cung, người bạn thân duy nhất có thể cùng ta phẫu tâm trí phức (1), ta đương nhiên coi trọng hắn.” Không nghĩ bị hắn nhìn ra tâm sự của mình, Cốc Hạo Nhiên giả bộ nói lời lẽ nghiêm khắc.

“Phải không?” lừa ai a, sẽ không gặp người đối ta tốt như vậy, tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Tiêu Thiên Vũ thông minh không có vạch trần “Này ít điểm tâm thực hảo a!” hắn ăn điểm tâm còn thừa trên bàn.

“Này cũng không phải là cho người ăn!”

“Dù sao còn dư nhiều như vậy, cho ta ăn mới không lãng phí a!” Tiêu Thiên Vũ tiếp tục thưởng thức.

“Người thực sự không biết khách khí!” Cốc Hạo Nhiên nhíu mày.

“Đâu có” Tiêu Thiên Vũ chậm rãi nuốt bánh ngọt “Ta nhớ rõ tiểu Vương gia từ trước đến nay không thích ăn đồ ngọt, chính là hôm nay lại đặc biệt chuẩn bị một bàn điểm tâm đủ loại kiểu dáng tinh xảo, xem ra tiểu Vương gia vì hảo hữu thực sự rất có tâm a!”

“Người ruốt cuộc muốn nói cái gì?” Cốc Hạo Nhiên không thích loại ẩn ý này trong lời nói của hắn.

“Chắc là Thu Văn rất thích ăn đồ ngọt đi” Tiêu Thiên Vũ hé nhếch miệng cười “đáng tiếc cho tâm ý của tiểu Vương gia, vị tiểu mỹ nhân chậm hiểu kia tựa hồ một chút cũng không cảm thấy.”

“Đây là bốn vương cùng Thu Văn có việc lúc đó, không cho phép người phỏng đoán xằng bậy.”

“Đúng! Đúng!” Tiêu Thiên Vũ cười cợt, muốn trốn tránh chuyện này không dễ dàng như vậy, hắn không tin thăm dò không được tâm ý của y “Bất quá ta thật không nhớ rõ khi nào ở kinh thành có ý trung nhân chứ!” hắn làm bộ lơ đãng nhắc tới, chờ xem phản ứng của Cốc Hạo Nhiên.

Cốc Hạo Nhiên sững sờ “Người nghe lén ta cùng Thu Văn nói chuyện?” hắn mắt lạnh liếc y.

“Đừng hiểu lầm, ta là trên đường đi cất hành lý đột nhiên nội cấp (2), muốn tìm mao xí nhưng dọc đường đi lại không thấy nửa bóng hạ nhân, cho nên ta chỉ quay trở lại chỗ cũ muốn hỏi người, không nghĩ lại khéo gặp được người đang cùng Thu Văn nói đến chuyện của ta, liền như vậy nghe được người tán ngẫu.” Tiêu Thiên Vũ giải thích “Ta cũng không cố ý nghe lén, vốn định chờ người nói xong thì vào hỏi, nhưng nhìn bộ dạng các người tựa hồ nhất thời nửa khắc nói không xong, nên ta lại tự mình đi tìm.”

“Người thực đã nghe!” Cốc Hạo Nhiên âm thầm ảo não, vì muốn Thu Văn đoạn tuyệt suy nghĩ xằng bậy với Thiên Vũ, hẳn mới nói dối y đã có ý trung nhân, lại không khéo để Thiên Vũ nghe được lời này! Cái này chẳng phải là lấy gạch đập chân chính mình sao? Vạn nhất hẳn chạy tới gặp Thu Văn nói sự thực, hẳn một phen khổ tâm không phải uống phí sao?

“Xem tiểu Vương gia nhất thời bị ta nghe được biểu tình thực sự là không ổn nga!” Tiêu Thiên Vũ cười trộm trêu chọc hẳn “Có phải hay không sợ ta sẽ đi tìm Thu Văn làm rõ ta kỳ thực không có ý trung nhân, mọi thứ đều do tiểu Vương gia đặt điều? Thu Văn rõ ràng đối ta rất có hảo cảm a, chính là vừa bị Vương gia nói như vậy làm cho thất vọng.”

“Chê cười, bốn vương há lại sợ người đi khua môi múa mép!” cho dù trong lòng vô cùng lưu tâm, Cốc Hạo Nhiên vẫn cố giữ bình tĩnh “Thu Văn sẽ hiểu được ta là vì muốn hẳn tốt, vì làm cho hẳn rời xa người vốn lưu tình khắp nơi, Đổng Đồ Tử (3) phong lưu háo sắc, để tránh ngày sau bị người gây đau khổ.”

“Đừng đem ta nói giống như là cái thứ ung nhọt!” Tiêu Thiên Vũ chậm rãi uống một miệng trà “Nói ta phong lưu háo sắc, tiểu Vương gia so với ta không biết ai hảo hơn nga? Nếu ta nhớ không lầm, ở kinh thành thường xuyên lưu luyến thanh lâu, trái ôm phải ấp, tiếng xấu đồn xa, làm thiên kim nhà nhà sợ hãi trốn tránh không kịp chính là tiểu Vương gia người a!”

Cốc Hạo Nhiên không nghĩ sẽ bị phản kháng lại như vậy “Đó là chuyện quá khứ! Đừng đem ta đánh đồng với người!”

“Nga!” Tiêu Thiên Vũ khơi mào mi (4) nghiền ngẫm, trêu tức nói “Là ai có mị lực lớn như vậy làm người lảng tử hồi đầu? Hay lại là vị hảo hữu Thu Văn? Lo lảng hẳn ở cạnh người lâu ngày sẽ nhiễm thói hư tật xấu giống như người, cho nên cải tà quy chính phải không? Nhìn không ra tiểu Vương gia sẽ vì hảo hữu suy nghĩ như vậy a!”

“Đừng nói bậy!” rõ ràng hiểu rõ còn cố hỏi, Cốc Hạo Nhiên rất muốn đánh hẳn, nhưng bận tâm chính mình thân là Vương gia miễn cưỡng áp chế ý niệm này trong đầu “Này cùng Thu Văn không liên quan.”

“Thực vậy chăng?” Tiêu Thiên Vũ ánh mắt cười mỉm nhìn hẳn “Vậy ta theo đuổi hẳn có được không? Ta mặc dù ưa thích nữ sắc nhưng nghe nói trong kinh thành nam phong vô cùng thịnh hành, bộ dạng Thu Văn lại rất đúng sở thích của ta, thử một lần hẳn cũng không sai!”

Cốc Hạo Nhiên trong mắt tóe lửa, thiếu chút nữa tức giận đến nhảy dựng lên, hẳn xem Thu Văn là cái gì “Người ...”

Đang lúc hẳn chuẩn bị phát hỏa trong nháy mắt, tổng quản vẻ mặt kích động vào nội đường vội vàng tiến lại “Vương gia, có chuyện không hay!”

“Chuyện gì! Làm gì mà hoang mang rối loạn lên như vậy!” Cốc Hạo Nhiên phát tay áo, lửa giận chuyển qua tổng quản.

“Lẳng ... Lẳng ...” tổng quản chỉ biết cúi đầu (5) ngay cả nói cũng linh linh lặc lặc.

“Lẳng Lẳng cái gì, nói một lần cho rõ, không được đứt quãng!”

“Bẩm, Vương gia” bị khẩu khí hung ác dọa đến kinh hãi, tổng quản thổ hển hển miệng mở lớn sợ hãi nói “Là Lẳng công tử không thấy.”

“Cái gì, Thu Văn không thấy?” Cốc Hạo Nhiên sắc mặt đại biến “Chuyện khi nào? Tại sao lại không báo sớm?”

“Tiểu nhân vừa đến phòng Lẳng công tử muốn hỏi xem khẩu vị bữa tối, bởi vì Phí đại nương mới tới không bao lâu, có vài món Vương gia thích ăn nhưng chỉ có Lẳng công tử mới biết, cho nên mới cùng Phí đại nương đến hỏi thăm. Thấy gõ cửa đã lâu nhưng không ai trả lời, tiểu nhân cảm thấy kỳ quái liền tiến vào xem xét,

trong phòng lại không thấy bóng người, chỉ phát hiện trên tường có mảnh giấy được cố định bằng phi tiêu.” Tổng quản nơm nớp lo sợ đem mảnh giấy dâng lên “Tiểu nhân lo lắng Lăng công tử có phải hay không có chuyện, nên mới vội chạy đến thông báo cho Vương gia.”

Cốc Hạo Nhiên mở mảnh giấy ra xem, mặt trên rõ ràng viết :

“Tiểu Vương gia,

Thượng khách quý phủ ta mang đi, nếu muốn cứu hần lập tức đến Tây Sơn Hắc Động. Nhớ lấy, chỉ có thể đi một mình, bằng không hậu quả tự chịu!

Thần bí khách.”

Tiêu Thiên Vũ bên cạnh thấy hần sắc mặt trầm trọng, cũng nghiêm mặt đứng lên, lập tức hỏi “Trên giấy viết cái gì?”

“Thu Văn bị bắt rồi!” trong lòng sốt ruột, Cốc Hạo Nhiên xiết chặt tờ giấy, liền liền linh hướng ngoài cửa phóng đi “Ta phải đi cứu hần!”

“Này!” Tiêu Thiên Vũ còn chưa kịp hỏi rõ ràng, hần đã như một trận cuồng phong bay mất không thấy bóng dáng.

“Rõ ràng là thích người ta mà!” Tiêu Thiên Vũ lắc lắc đầu, một bộ dạng ngốc nghếch “Nghe được người ta xảy ra chuyện, chạy so với gió còn muốn hơn! Ngoài miệng còn cố nói chính là bạn thân.”

Một lòng lo lắng cho an nguy của Thu Văn, Cốc Hạo Nhiên vội vàng cưỡi ngựa cấp tốc hướng địa điểm mảnh giấy đã viết tiến đến, một đường phong trần mệt mỏi, đất cát bay đầy trời, khi hần bay nhanh tới Tây Sơn linh hoang vắng, bốn phía không một bóng người, chỉ có tiếng gió xào xạc vang lên, hần lo lắng nhảy xuống ngựa, nhìn tờ giấy rõ ràng viết Hắc Động, trong lòng chỉ lo cho giai nhân, hần căn bản mặc kệ có nguy hiểm hay không, cũng không để ý có hay không đây là cái bẫy hay mai phục, hần cũng không thể suy nghĩ quá nhiều, hần chỉ hy vọng cứu được Thu Văn.

Hần đầy cổ đại vương vúi hai bên ra, lòng nóng như lửa đốt nhìn chung quanh bốn phương tám hướng, đi một hồi nhìn thấy sơn đạo, liền nhìn xa xa về phía trước xuất hiện một cái sơn động hắc nham thạch, hần không hề nghĩ ngợi liền vọt vào.

Vừa tiến vào trong động, quả nhiên nhìn thấy Thu Văn đang ngã bên cạnh một góc củi lửa khô héo, hai mắt nhắm nghiền, chân mày nhăn lại, dường như tay chân chập vạt vật khó cuộn lại.

Hần khẩn trương tiến đến, ôm lấy cơ thể y “Người làm sao vậy? Thu Văn, tỉnh lại đi!”

Thu Văn chậm rãi mở mắt “Hạo ... Nhiên?”

“Là ta, người không sao chứ?” thấy hần trên mặt ửng hồng bất thường, cơ thể lại nóng kinh người, Cốc Hạo Nhiên đưa tay dò xét một chút trên trán hần “Trời ạ, người rất nóng! Có phải hay không phát sốt? Ta lập tức mang người đi tìm đại phu.”

“Không ... phải!” Thu Văn bắt lấy ống tay áo của hần “Ta ... không có phát sốt.”

“Sao có thể không phát sốt? Bằng không người vì cái gì lại nóng như thế?”

“Ta ...” Thu Văn sắc mặt tựa như khó mà nói được “Tóm lại người đừng quản ta, đi mau đi!” tuy rằng cả người tỏa nhiệt giống như hỏa thiêu, nhưng hần vẫn kiên quyết buộc y rời đi, nhân lúc mình còn có thể không chế bản thân ...

“Nhìn người như vậy, ta như thế nào yên tâm rời đi một mình.” Cốc Hạo Nhiên không đồng ý với hần, nhìn thẳng mặt hần nói “Nói cho ta biết người đến tột cùng là làm sao?”

“Cầu người ... không cần lo cho ta, lập tức ly khai đi!” Thu Văn lời lẽ khẩn cầu, một đôi mắt sáng dị thường ướm át nhìn hần.

“Ta sẽ không bỏ người một mình!” nhìn thấy người trong lòng mình hơi thở dần dần rối loạn, gương mặt ửng đỏ đang tích mồ hôi trong suốt, đôi mắt nửa mở được bao phủ một tầng hơi nước, giống như cổ nén cái gì, Cốc Hạo Nhiên cả kinh, lập tức phản ứng “Thu Văn, người ... chẳng lẽ là trúng xuân dược?”

Thu Văn ngượng ngùng gật gật đầu.

“Là ai cho người uống?”

“Ta ... không biết ... chỉ nhớ khi ta tỉnh lại đã ở trong này, trước mặt là một hắc y nhân mang mặt nạ, hắn dám cho ta ăn một viên thuốc kỳ quái, còn nói đây là hắc dùng tinh hoa bốn mươi chín đồng tử cúng thất tuần để chế ra *** độc. Còn nói nếu nội trong một canh giờ không tìm được người giao hoán, sẽ tự *** mà chết.” Đến lúc này, Thu Văn cũng bất chấp cảm thấy thẹn, hắn biết nếu không nói rõ ràng Hạo Nhiên sẽ không đi, đơn giản toàn bộ kể ra hết, để tránh liên lụy y vô tội “Cho nên người mau đi đi! Ta không muốn liên lụy người!”

Chú thích :

- (1) Chia sẻ tâm sự, hiểu thấu đối phương
- (2) Quá mót : muốn đại tiện
- (3) Nguyên có điển tích là “Đặng Đồ Tử háo sắc”
- (4) Từ này mình không hiểu chính xác nên để nguyên
- (5) Nguyên văn là “đào bắc thượng khí bất tiếp hạ khí”

8. Chương 8

“Người nghĩ ta là loại người thấy người chết mà không cứu sao?” Cốc Hạo Nhiên vỗ về khuôn mặt đang nóng bừng của hắn, kiên quyết nói: “Biết người trúng *** độc, ta lại càng không thể một mình rời đi, để người ở lại tự sinh tự diệt.”

“Không được, người tuyệt đối không thể lưu lại.” Thu Văn mạnh mẽ áp chế ham muốn trong cơ thể, đó là cái khát vọng muốn chạm vào nam tử trước mắt, xuyên thấu qua đôi tay đang ôn nhu vuốt ve mặt hắn, không ngừng thiêu đốt thân thể cùng linh hồn hắn. “Một khi *** độc trong ta phát tác, sợ rằng không khống chế được mình, người chưa từng gần nam sắc, ta không muốn vậy bản người...”

Hắn không hi vọng y nhìn hắn chịu ảnh hưởng của *** độc mà điên cuồng mất đi tâm tính, càng không muốn hại y. Y là kẻ duy nhất trong thiên hạ không vì hắn đoạn tụ chi phích [1] mà khinh bỉ, là tri kỷ tương giao trọng yếu.

“Bây giờ là lúc sống chết, miễn là có thể cứu người một mạng, những việc khác ta không quan tâm.” Chỉ cần là vì Thu Văn, hắn cho dù phải trả giá bằng sinh mạng cũng không hối tiếc, càng không bàn là chính hắn vì y giải độc “Ta sẽ giúp người giải *** độc.”

“Không ... không thể!” hiệu lực của thuốc từ từ ngấm vào thân thể hắn, Thu Văn ngày càng thờ đốc, tại nửa thân dưới của hắn bắt đầu xao động, hai mắt đỏ rực hỏa dục nhưng hắn vẫn cố gắng giữ vững một chút lý trí còn sót lại “Ta ... không để cho người ... làm như vậy, ta có thể nào ... để người hy sinh lớn như vậy để ... bảo toàn sinh mạng chính mình, ta chịu ân của người đã quá nhiều, người muốn ta như thế nào mới chịu ly khai?”

“Người không nợ gì ta hết, hết thảy là do ta cam tâm tình nguyện!” thấy hắn cố nén bộ dáng nôn nóng, Cốc Hạo Nhiên thương tiếc vì hắn vén những sợi tóc vương trên mắt hắn, đưa tay giúp hắn cởi bỏ nút thắt ngoại bào, kể cả đai lưng cùng áo lót cả thảy cởi bỏ, lộ ra toàn bộ da thịt hồng hào diễm lệ, vô cùng gợi cảm “Mặc kệ người nói gì, ta nhất định phải cứu người!”

“Không ... đi a!” Thu Văn cố sức bắt tay hắn muốn ngăn hắn lại nhưng vì hỏa dục thiêu đốt không nhịn được mà vận vạo thân mình.

Tuy nói vì trúng *** độc nhưng nhìn thấy người trong lòng đáng vẻ kiều diễm mỹ thái, ai có thể không động tâm? Hắn không thể lập tức thương hắn nhưng Cốc Hạo Nhiên cố gắng định thần, việc cấp bách là thay Thu Văn giải *** độc, lúc này không thể nghĩ đến dục vọng của mình “Rất khó chịu sao? Đừng lo, ta rất nhanh sẽ làm người cảm thấy thoải mái!” Hắn rất nhanh đem quần áo của mình cởi sạch, tay chuyển qua xoa nhẹ phần thân đã dựng đứng tự sớm của y.

“A ...” nhận được âu yếm ôn nhu Thu Văn không thể không chế phát ra tiếng rên rỉ, kích động toàn thân làm ngọn lửa ham muốn càng thêm dữ dội, làm hắn khát vọng nhiều hơn an ủi, nhưng tự mình lý trí được liên tiếp nhắc nhở bản thân không thể phóng túng thêm nữa, nếu không tình huống sẽ càng không thể cứu vãn “Mau. Buông tay ... nhân lúc này ta còn có lý trí ... bằng không ... sẽ không kịp nữa.”

“Ta ... không quan trọng ... chỉ cần người không sao” nhìn chăm chú người dưới thân ánh mắt nhu tình, Cốc Hạo Nhiên thanh âm khàn khàn, tay xoa nắn hai nụ hoa mẩn cảm trên người hắn, vừa cúi đầu xuống hôn lên đôi môi mọng đỏ đang thở dốc của hắn.

“Ngô ...” Thu Văn vốn muốn kháng cự nhưng chút lý trí còn sót lại cũng dần dần mất đi, hơn nữa do tác dụng của được tính, tay quàng lên vai hắn, khó kiềm lòng nổi vươn lưỡi tích cực đáp lại nụ hôn của hắn, do khẩu thiết tương tiếp thư ma cảm biến mất phần nhiệt lãng, rất nhanh từ hạ thân truyền lên sung sướng, lại thêm một đợt sóng càng kịch liệt kéo tới khiến cho hắn muốn ngừng mà không dừng được cứ quẩn quanh đòi hỏi đối phương, như muốn cùng nam nhân kia hòa quyện cốt tủy chính mình làm một.

“Cảm giác có phải hay không đã tốt hơn?” buông ra người kia đã hết sức, Cốc Hạo Nhiên xoa nhẹ lên ngực hắn đang hỏa nhiệt, thực sự rất khác với bộ ngực mềm mại của nữ nhân, nhỏ gầy giữa cơ thể sung mãn, giống như nham thạch nóng chảy cảm xúc nóng bỏng như là hòa tan vào tay hắn “Không cần cố nén, *** độc này rất lợi hại, có thể ăn mòn toàn thân người, người càng nhẫn nại lại càng khó chịu.”

“A ...” cố gắng chống cự uy lực của *** độc, cơ thể Thu Văn không thể không chế đáp ứng vượt ve của hắn, ngón tay thật sâu mơn trớn trên lưng hắn, *** hung mãnh sớm đã tràn ngập tấn công tới, muốn đem chính mình chiếm đoạt đến không còn, trong đầu y bây giờ chỉ còn lại ý niệm điên cuồng, y muốn nam nhân trước mắt, chờ đợi hắn vì mình cả thân phát tiết nhiệt liệt.

“Người rất muốn phải không? Đừng nóng vội, ta lập tức bắt đầu.” Cốc Hạo Nhiên đầu tiên là dùng nước miếng đưa ngón tay chuẩn bị, rồi dùng tay tự tiến vào hậu đình của chính mình để tẩm nhuận hậu, chậm rãi tách hai chân ra, sải bước ngồi trên eo Thu Văn, đối chuẩn phân thân cẩn thận ngồi xuống, do trước đây theo sự phụ học võ công đã từng nghe nói tới, để giải *** độc đầu tiên phải tiết ra dịch thể trùng độc trong cơ thể, cho nên hắn nhất thiết phải làm như vậy, bằng không Thu Văn không có chỗ phát tiết mà vẫn tiết tinh sẽ thăng đến tinh tận thân vong. Đây cũng là hắn vì cái gì ngay từ đầu không biết nguyên do của Thu Văn.

“A ... người ... nhanh lên ...” Thu Văn chỉ cảm thấy hỏa nhiệt của hắn bị nhét vào một chỗ vừa nóng vừa chặt, một trận co rút nhanh thực thoải mái, khoái cảm theo cơn sóng kết hợp nảy lên, làm hắn không tự giác phát ra một tiếng thỏa mãn “ừm”, cả người ba trăm sáu mươi cái lỗ chân lông đều giống như bị nuốt mất như rất khoái hoạt.

“Người ... chậm rãi ... được chưa [2]?” Cốc Hạo Nhiên cắn chặt răng nhịn xuống cảm giác đau đớn do bị xé rách, thẳng ngồi vào dưới đáy, đem dục vọng của Thu Văn đang rục rịch ngóc đầu dậy trong cơ thể của chính mình. Nghĩ đến hắn đường đường là Vương gia chi tôn, nhưng lại nguyện khuất hạ mình làm loại chuyện giống như nam sủng hầu hạ người, có thể thấy hắn đối Thu Văn thực sự yêu say đắm sâu đậm.

“Chậm rãi ... được chưa” suy nghĩ trong đầu đã sớm đoạn tuyệt, Thu Văn không tự chủ được đưa tay ôm lấy thân thể cường tráng của hắn, bắt đầu thuận theo bản năng nguyên thủy của nam tử hướng về phía trước thẳng tiến, hắn chỉ cảm thấy như một giấc xuân mộng, một cái xuân mộng vô cùng tuyệt vời. Trong mộng hắn nổi lên dao động từ sâu trong nội tâm khát cầu nhưng vĩnh viễn không chạm được đến thiếu niên cao quý kia, hàng ngàn hàng vạn nhu tình ôm lấy hắn, cùng hắn nảy sinh tương giao, hoàn toàn quấn lấy nhau.

Tuy rằng chỗ kín của hắn bị ma sát làm âm ỷ đau, nhưng nhìn thấy người yêu dấu lộ ra vẻ mặt biểu tình say đắm, Cốc Hạo Nhiên dù có khổ như thế nào cũng vui vẻ chịu đựng “Hảo hảo đem ... *** độc của người ... đẩy ra đi!” hắn phối hợp luật động của y, chậm rãi ở trên người hắn lên xuống.

“Hô ... Hô ...” làm càn trong cơ thể tân sĩ nhi [3] xuất ra nhiệt tình, Thu Văn say mê hưởng thụ trên người vừa lên một chút phục vụ, như hỏa thiêu thân mình động càng ngày càng cuồng dã, cuối cùng toàn lực thẳng tiến một cái ruốt cuộc bắn ra chất lỏng màu trắng.

Cốc Hạo Nhiên đem cơ thể chậm chạp rời khỏi Thu Văn dĩ nhiên là cố gắng chống đỡ cơ thể mệt mỏi, bạch dịch vẫn đục lẫn máu dọc theo đùi nhỏ giọt đến chân trắng nõn của Thu Văn cùng tảng đá trên mặt đất,

lưu lại rõ ràng dấu vết tình hình sự việc “Xem ra chất độc đã bài xuất ra hết rồi.” bất chấp hậu đình khó chịu, hắn cẩn thận xem xét Thu Văn vừa phóng thích rồi xui lơ rớt xuống. Nhìn thẳng thấy mặt hắn ửng đỏ cùng nhiệt độ trên người theo *** phát tiết từ từ giảm xuống, mới an tâm nằm bên cạnh hắn “Thu Văn, người bây giờ cảm thấy thế nào?”

Cảm giác kia thiêu đốt tra tấn chính mình đều đã tan biến, Thu Văn khôi phục minh mẫn, đôi mắt ánh sương mù cũng trở nên trong suốt “Hạo ... Nhiên?!” trong lúc nhất thời có điểm không rõ ràng lắm hắn đã phát sinh chuyện gì, chậm rãi khởi động nửa người trên, nhìn thấy Hạo Nhiên lộ ngực bằng phẳng cùng chính mình trần trụi kề sát cùng một chỗ, nhìn xuống chút nữa thấy chân hắn cảnh bạch trơn vô cùng thâm, tức khắc mắt mở to “Trời ạ! Ta đã làm gì với người?”

“Ta không sao, chỉ cần người không việc gì là tốt rồi.” lộ ra một nụ cười làm cho hắn an tâm, Cốc Hạo Nhiên trấn an hắn.

Nhưng trong mắt Thu Văn hiện lên biểu tình cực kỳ khổ tâm “Ai nói không có việc gì, người xem sắc mặt của người rõ ràng thắm như vậy, nhất định rất khó chịu, ta ...” hắn hỏi hận không ngớt, hận không thể giết chính mình, thế nhưng chịu ảnh hưởng của được mà xâm phạm đến Hạo Nhiên bình thường rất chiếu cố hắn “Ta vậy mà đối với người làm ra loại sự tình này, bảo ta như thế nào xứng đáng với người.”

“Không cần tự trách, người là trúng *** độc mới gây nên như vậy.” Cốc Hạo Nhiên lấy thanh âm hữu khí vô lực nói “Huống chi ta là tự nguyện cho người giải độc.”

Hắn lộ ra bộ dáng khó chịu hiếm thấy, thật không hiểu vừa rồi bị chính mình gây ít nhiều sức ép, Thu Văn lại lo lắng tự trách, gần như muốn khóc “Hạo Nhiên” y cầm lấy quần áo quăng trên mặt đất xé xuống một góc, vì hắn vệ sinh dịch thể dơ bẩn dưới thân “Vì cứu ta một mạng mà không tiếc hy sinh như vậy, ta thật không biết nên hướng người tạ ân như thế nào mới tốt!”

“Ta làm như vậy không phải muốn người báo ân.” Cốc Hạo Nhiên sờ hai má của hắn “Ta chỉ cần người bình an, cái gì cũng không cần.”

“Vì cái gì ... vì cái gì người luôn đối ta tốt như vậy?” Thu Văn nhin không được hốc mắt đỏ lên “Bảo ta như thế nào hoàn lại ân tình của người?”

“Đồ ngốc, ta không đối tốt với người ta yêu thì đối tốt với ai?” Cốc Hạo Nhiên chăm chú nhìn hắn “Nếu người thật muốn hoàn lại ân tình, ta không ngại người lấy thân báo đáp.”

“Cái gì?” Thu Văn vừa nghe liền sửng sốt, một hồi lâu mới phản ứng lại, quả thực không thể tin cái chính mình vừa nghe “Người lập lại lần nữa.”

“Ta nói nếu người thật muốn hoàn lại ân tình, ta không ngại người lấy thân báo đáp.”

“Không phải câu này, là câu trước kia.”

“Ta không đối tốt với người ta yêu thì đối tốt với ai, câu này sao?”

“Đúng đúng, chính là câu này. A!” đã thông lời hắn nói, Thu Văn há miệng thật to, vạn phần kinh ngạc “Người ... là nói giỡn sao? Người như thế nào có thể đối ta có ý tứ?” nghĩ đến hắn là nói đùa, nỗ lực gượng cười.

“Ta là nghiêm túc! Thu Văn!” hắn giọng bày tỏ hiện lên tình cảm mãnh liệt.

Thấy bộ dạng của hắn không giống như đang nói đùa, Thu Văn hoang mang “Thực sao?”

“Đừng lộ ra biểu tình bối rối như vậy.” Cốc Hạo Nhiên cười khổ “Tình cảm của ta đối với người khó nhận ra như vậy sao?”

“Không ... không phải, ta chỉ là nhất thời hoảng sợ mà thôi, bởi vì rất đột ngột.” Thu Văn vội vàng làm sáng tỏ “Bình thường căn bản không cảm giác được người có cái ý tứ đó, hơn nữa không phải người không gần nam sắc sao?” Hạo Nhiên thân là tiểu Vương gia nhất nhân chi hạ, vạn dân chi thượng, chỉ cần hắn ngoác một ngón tay không biết có bao nhiêu người nguyện ý nhảy vào lòng hắn [4], so với mình đúng là khác biệt một trời một vực, nhưng hắn cư nhiên nói yêu y, thực sự là rất khó tin.

“Ta là có biểu hiện ra ngoài a, ám chỉ nhiều lần rất rõ ràng nhưng hết lần này tới lần khác người đều không cảm giác được.” Cốc Hạo Nhiên thành khẩn thẳng thắn “Ta không muốn nói dối, đích thực ta không ái nam sắc, thậm chí khinh bỉ loại người giờ trò *** loạn loạn đồng [5], nhưng từ khi gặp người, hết thấy đều rối loạn. Chỉ một nụ cười của người cũng làm ta động tâm, nhiều lần muốn ôm người, nhưng lúc ấy ta không muốn tin ta lại đối một cái nam tử lại có loại tình cảm không tầm thường này. Cho nên ta chạy trốn tới thanh lâu, muốn ôm bữa nữ nhân để tiêu trừ ý niệm này trong đầu, không nghĩ rằng tưởng nhớ đối với người lại càng ngày càng sâu, không có một khắc biến mất.”

Chú thích :

[1] Nguyên để chỉ hành vi của nam tử đồng tính luyến ái.

[2] Nguyên bản qt là “thư ... phục sao?”

[3] Hình như là trai tân.

[4] Nguyên văn là “đầu hoài tổng bảo” nghĩa giống ôm ấp yêu thương.

[5] Nguyên văn câu là “thậm chí bỉ thị na ta tiết ngoạn loạn đồng chi nhân”. Tiết là *** loạn, ngoạn là đùa, đồng là trẻ em hay đùa tởn.

9. Chương 9

“Ta chưa từng nghĩ tới người đối ta lại ôm ấp tâm tư như thế.” Nghe hắn nói nồng nàn tình cảm như vậy, Thu Văn tâm khẽ động, hai gò má nóng lên thấy giống như đang ở trong mộng “Ta vẫn nghĩ người chỉ xem ta như anh em, như bằng hữu.”

“Ta từng không chỉ một lần nỗ lực thuyết phục chính mình đối với người chỉ là tình bằng hữu, tuyệt không có ý khác.” Cốc Hạo Nhiên chân thành nói “Sự thực chứng minh ta sai rồi, sai lầm nghiêm trọng, khi ta nhìn thấy người yêu thương người khác, người vì hắn khiến động tâm tư, người vì hắn mà chịu tổn thương, đau lòng như dao cắt, lúc này mới hiểu được đã yêu người sâu đậm như thế nào.”

“Vậy người vì sao lại không nói cho ta biết?” đối mặt hắn là mối tình thăm thiết, Thu Văn rung động sâu sắc, nhớ tới chính mình từng đối y kể ra hắn yêu nam nhân khác, lại như thế nào tan nát cõi lòng, chỉ vì tìm kiếm một chút an ủi mà cự tuyệt nghĩ tới cảm nhận của người nghe. Đối một người thành tâm yêu hắn lại tàn nhẫn như vậy. Nhất định trong lúc vô tình hắn đã tổn thương Hạo Nhiên “Vì cái gì hết lần này tới lần khác đều nghe ta tố khổ, lại nhiều lần an ủi ta?”

“Bởi vì ta không muốn thấy người khổ sở” Cốc Hạo Nhiên cười yếu ớt “Dù sao cũng tại ta nhận biết tình cảm chính mình quá muộn, tại sau khi người có người trong lòng mới bừng tỉnh hiểu ra.”

“Hạo Nhiên, người thực sự rất ngốc!” Thu Văn chớp động lệ quang, cảm động e rằng khó phúc đáp “Người làm cho ta nhiều như vậy, thậm chí không tiếc lấy thân giải *** độc trên người ta, cũng bởi vì người yêu ta sao?”

“Phải” Cốc Hạo Nhiên nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, vẻ mặt tình chân ý thiết [1], “Không biết ta bây giờ mới nói những lời này phải hay không đã quá muộn, bất luận người có chấp nhận ta hay không, tâm tư ta đối với người trước sau không đổi.”

“Không muộn, tuyệt không muộn!” Thu Văn cũng không phải người vô tình, một người đường đường là Vương gia chi tôn lại vì hắn ngay cả tôn nghiêm cũng không cần, làm sao có ai không động lòng chứ? Cho dù trái tim có làm bằng đá cũng phải rung động.

“Người nói thực sao?” Cốc Hạo Nhiên kinh hi “Người thực nguyện ý chấp nhận tâm ý của ta?”

“Nếu người không ngại quá khứ ta từng cùng người khác da thịt chi thân, ta nguyện ý làm tri kỉ bên người, vĩnh viễn không rời đi.”

“Ta sao lại ghét bỏ?” Cốc Hạo Nhiên hỉ thượng mi sao [2] “Ta trước đây không biết đã ôm ấp bao nhiêu nữ tử thanh lâu, từ lâu cũng không còn thanh bạch, cho nên người và ta coi như huề nhau. Chỉ cần người không chê ta là tốt rồi!”

“Ta thực hận chính mình như thế nào không sớm phát hiện ra tình ý của người đối với ta.” Thu Văn cầm lấy tay y, nếu hắn có thể sớm một chút phát hiện ra tình cảm của y sẽ không phải phí phạm thời gian ngần ấy năm “Ta Lăng Thu Văn thề với trời, suốt đời suốt kiếp quyết không phụ người một mảnh thâm tình!”

“Thu Văn!” Cốc Hạo Nhiên nhảy dựng lên ôm vai hắn, dường như sự yếu ớt vừa rồi chưa từng tồn tại “Người cuối cùng cũng là của ta.”

Cảm giác được hạ thân hắn đứng vững chính mình cũng lập tức trưởng lên cao ngất, Thu Văn mặt đỏ bừng, kinh ngạc hắn khôi phục cực nhanh “Hạo Nhiên, người mới này không phải còn rất khó chịu sao? Sao đột nhiên sinh long hoạt hổ [3] đứng lên?”

“Đương nhiên, nghe được người ta nhiều năm đơn phương tương tư nguyện ý đáp lại tình cảm của ta, bảo ta có thể nào không nhảy nhót, không vui sướng? Cái gì đau khổ ta đều quên hết!” hai mắt Hạo Nhiên lộ ra hỏa quang ***, thanh âm khàn khàn “Người có biết ta chờ thời khắc này đã bao lâu không?”

“Hạo Nhiên!” bản thân cũng là nam tử, Thu Văn tất nhiên là hiểu được ngụ ý của hắn “Nhưng vừa rồi người mới bị ta tổn thương, lập tức làm chỉ sợ sẽ lại thụ thương.”

“Cho nên lần này tới người làm người ở dưới!” Cốc Hạo Nhiên nhẹ nhàng đẩy ngã hắn xuống mặt đất, một phen áp sát trên người hắn “Được không?”

“Ta ... không phải không muốn, ta chỉ lo lắng thân thể của người, người không phải còn không thoải mái sao?” Hắn cả kinh, ngượng ngùng nháy mắt, do dự nói, hắn ở trên giường vốn là làm người dưới thân, nhưng bởi vì trùng *** độc mới bị Hạo Nhiên bức ra bản năng nam tử của hắn, kia với hắn mà nói vẫn là lần đầu tiên thể nghiệm. Cho nên đối với việc Hạo Nhiên áp đảo hắn cũng không cảm thấy bài xích, huống chi Hạo Nhiên thân là vương gia cao quý chi khu, tài cán vì hắn bỏ xuống tôn nghiêm đã là cầu mà không được, hắn sao lại nhẫn tâm nhượng y mỗi lần đều uyển chuyển dưới thân của hắn.

“Tiểu thương đang tính toán gì sao?” Cốc Hạo Nhiên hai mắt lóe sáng, hệt như ánh mắt điều hâu đang săn mồi, tuyệt không giống như mới vừa suy yếu ngã xuống “Cơ thể tuyệt vời của người ta yêu lại ở ngay trước mặt ta, bảo ta như thế nào nhẫn nại thêm nữa? Ta hiện tại trong đầu chỉ nghĩ đến việc ném thử từng tác da thịt trên người người, cùng người tiêu hồn tiêu đêm!”(tác giả: ‘Người phản trư ăn lão hổ a! Chẳng lẽ vừa rồi là dẫn Thu Văn cắn câu khổ nhục kế?’. Cốc Hạo Nhiên: ‘Biết là tốt rồi, mau cút đi, đừng làm hỏng hảo sự của bốn vương!’ một cước đem tác giả đá bay.)

“Người ... Sao đột nhiên trở nên không đứng đắn như vậy?” thấy hắn miệng không khách khí phun ra những lời rõ ràng làm kẻ khác cảm thấy thẹn, một chút tác phong ôn văn nho nhã ngày thường cũng hoàn toàn không có, Thu Văn ngẩn ngơ, chỉ thấy mặt giống như bị hỏa thiêu nóng vô cùng.

“Ta cái này gọi là kim lòng không đậu a!” Cốc Hạo Nhiên chung tình thưởng thức vẻ mặt ửng hồng tiên diễm nhuộm đậm trên má hắn, nhẹ nhàng ghé vào tai hắn thổi một hơi “Người không thích sao?”

“Ta ... chưa nói không thích!” Thu Văn miễn cưỡng cả người run lên “Chỉ là có điểm kinh ngạc người lại nói ra những lời như vậy.”

“Không có biện pháp, ta thực sự đã chờ thời khắc này rất lâu a!” Cốc Hạo Nhiên khẽ hôn nhẹ lên môi hắn, giống như đối đãi một món đồ sứ mỏng manh dễ vỡ, rất sợ vỡ vụn mà không dám dùng sức “Có thể hôn người, sờ người, ôm người vào lòng, dù sao vẫn cảm thấy như đang nằm mơ vậy.”

“Đây không phải mộng.” Thu Văn xúc động cả người nóng lên, chủ động ôm cổ hắn “Người hảo hảo vuốt ta, cảm thụ được ta, ta là chân thực nằm ở trước mắt người a!”

“Thu Văn, Thu Văn của ta!” nhận được cho phép của hắn, Cốc Hạo Nhiên nuốt cuộc nhịn không được cúi đầu hôn trụ hắn kia bức họa thần bạn [4] thổ khí như lan [5], cảm giác giống như mao đầu tiểu tử lần đầu làm chuyện mây mưa, đối khát tham lam tìm lấy hương thơm trong môi hắn, hơn nữa Thu Văn nhiệt tình đáp lại càng làm hắn hôn sâu hơn, đầu lưỡi trơn trượt xuyên qua nhẹ nhàng tách ra ngọc môn, tham tiến vào bên trong lần liếm mỗi một khối vỏ sò, cuốn lấy kia lưỡi hồng tuyệt vời của Thu Văn, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm lông qua mặt ngoài nhỏ bé sau khóa lap, tái quán lấy lưỡi hắn cùng chính mình giao triền cùng một chỗ.

“Ngô ...” Cảm giác tê dại nóng bỏng khiến Thu Văn gần như ngây ngất, đôi mắt ánh lên xuân tình say lòng người, trên mặt ửng hồng nhuộm thành sắc hồng diễm lệ.

“Môi của người hảo ngọt, cho dù là Thiên Sơn Tuyết Liên trân quý cũng thua kém.” Nụ hôn nồng đậm vừa qua, Cốc Hạo Nhiên ngẩng đầu si mê nhìn hấn, tay trượt dọc theo xương quai xanh của hấn xuống dưới, khéo léo dừng ở nơi nổi lên trước ngực hấn, linh hoạt âu yếm trung tâm nụ hoa cho đến khi nó cứng lên “Cơ thể của người thật là đẹp! Da thịt trắng mịn như băng tuyết sơ dung, hai phiến hung nhũ tựa như nụ hồng đài phóng.”

“Hạo Nhiên, ta thật không biết người lại dẻo miệng như vậy.” bị khiêu khích khiến Thu Văn đỏ mặt tim đập dồn dập xuân tình bừng bừng phấn chấn, hạ thân hỏa nhiệt tăng tốc lên, cho dù trước đây hấn có nhiều tình nhân cũng chưa từng có ai đối hấn nói qua những lời này, cảm giác như là khinh ngôn nhuyển ngữ dụ dỗ nữ tử, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn. Hấn mặc dù bề ngoài giống nữ nhân, nhưng trung thân vẫn là thân nam nhân “Những lời này của người mà đem dụ dỗ cô nương nhà người ta, nhất định sẽ khiến các nàng dâng hiến tâm hồn, điên đảo trong lòng người.”

“Trong thiên hạ này ta chỉ đối một người nói như vậy.” Cốc Hạo Nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói, tay vẫn tiếp tục chơi đùa với hồng diễm đang cương cứng “Chẳng lẽ người thực muốn ta đem những lời này đi nói với những cô nương khác sao?”

“Không cần.” Thu Văn thở dài trả lời, nếu thực sự ngoài hấn ra y đối ngoại nhân nói như vậy, chỉ sợ người đau lòng chính là hấn “Vậy bắt đầu từ hôm nay, ta chính là người của người, người cũng đừng tìm nữ nhân khác, ta nguyện là nữ nhân của người!” Chuyện đã đến nước này, hấn cái gì cũng không để ý, cho dù bị xem như nữ nhân thì có sao? Hạo Nhiên vì hấn mà có thể hy sinh lớn như vậy, coi hấn như nữ nhân thì có gì không tốt?

“Đồ ngốc, người nghĩ rằng ta đã có người rồi sau này còn có thể có tâm lực đi tìm nữ nhân khác sao?” môi Cốc Hạo Nhiên bắt đầu trượt xuống dưới “Với ta mà nói người chính là người a, bởi vì người chính là Thu Văn, thân thể người chính là thân nam nhân a, ta chính là yêu người, không phải vì người lớn lên giống nữ nhân, nếu người vì ta vừa nói những lời lúc nãy mà hiểu lầm tâm ý của ta, ta đây thực sự rất oan uổng, người cũng minh bạch ta từ trước đến nay không gần nam sắc, cho nên không hiểu phải như thế nào đối với nam nhân nói ra tâm ý, chỉ hy vọng trong khả năng của ta có thể nói với người, không nghĩ lại đưa tới cho người hiểu lầm.”

“Thực xin lỗi, ta không nên hiểu lầm người, nhưng mà Hạo Nhiên, cho dù người coi ta như nữ nhân cũng không quan trọng, vì ta biết người đối ta là chân tâm chân ý.” Thu Văn vui sướng khó nhịn, con mắt mông lung loan thành hình dạng bán nguyệt “Ta gần Hạo Nhiên may mắn biết bao, có thể được người chân tình tương đãi!” nằm mơ tâm hấn thiên bách độ, cuối cùng quay đầu người nọ lại ở chỗ đăng hỏa tàn tạ [6], hấn chỉ hận chính mình vì sao không sớm phát giác.

“May mắn chính là ta mới phải.” Cốc Hạo Nhiên yêu thương ôm cổ hấn “Có thể đạt được người là ước mong cả đời của ta!”

“Không biết vì cái gì, tim của ta đập thật nhanh.” Thu Văn thở hổn hển, khó có thể hình dung toàn thân tràn ngập vui mừng khôn xiết.

“Đừng nói nữa, nhượng ta hảo hảo ái người.” Môi hấn tìm được một điểm diễm lệ trước ngực người kia, dụng đầu lưỡi hỏa nhiệt nhẹ nhàng nút lấy [7], đầu tiên dụng phương thức họa quyền không ngừng hồi chuyển làn da chung quanh, tái chậm rãi quần lấy đỉnh điểm rồi hút một cái thật sâu.

“A ...” Thu Văn không khỏi hít mạnh một hơi, hạ ngạc ngưỡng lên, kia lời lẽ ầm áp dậy lên lửa ***, theo nhũ tiêm bắt đầu cháy lan, ăn mòn suy nghĩ trong đầu cùng lực phủ ngũ tạng, làm hấn dục hỏa thiêu đốt khó có thể khắc chế.

Nghe người dưới thân tiêu hồn nũng nịu, răng nanh Cốc Hạo Nhiên cọ sát hồng quả thực tươi non ướt át, nhất hồi hấp, nhất hồi hàm [8], ngón tay di chuyển đến hạ thân giữa hai chân Thu Văn, xuyên qua mao phát thừa thốt, lần nữa đem phân thân đang phản ứng nắm ở trong tay.

“A ... Ân ...” Thu Văn thân mình rung động cuồng loạn, trong miệng bây giờ chỉ có thể phát ra thanh âm rên rỉ.

Đến khi một bên nụ hồng bị thiêu chịu không nổi tự run rẩy, Cốc Hạo Nhiên lại đổi qua đầu khác liếm lộng nhũ lồi đang dựng đứng, đầu ngón tay của hắn cầm phân thân cũng di chuyển linh hoạt hơn, nhất thượng nhất hạ ôn nhu xoa bóp.

“A ... đừng ... a” Thu Văn kích động mở miệng rên rỉ, bị Hạo Nhiên đụng chạm nơi ấy truyền đến khoái cảm kinh người, giống như cuồng phong cự lãng chìm ngập trong hắn, nhất khóa khóa đại hân châu [9] từ trên trán rơi xuống, một đầu dụng ngọc đóng vai buộc chặt hắc phát tán loạn như phong trung lạc diệp [10].

“Biểu tình bây giờ của ngươi ... thực mê người ... Ta thực ghen tỵ với những nam nhân đã từng thấy qua biểu tình như vậy của ngươi!” Cốc Hạo Nhiên lại cúi đầu hôn một trận nồng nhiệt, sung mãn ham muốn chiếm lấy hương vị ngọt ngào của hắn, hôn hắn như si như túy, cả người như nhũn ra.

Chú thích :

[1] tình cảm chân thành, thân thiết

[2] chân mày

[3] sinh khí dồi dào, mạnh mẽ như rồng như hổ

[4] cựa hoa lan, cái này hình như có điển tích

[5] hơi thở mang hương thơm của hoa lan

[6] hỏa đăng là ngọn đèn dầu, câu này mình nghĩ là đi tìm người trong mộng khắp nơi, tới khi quay đầu lại mới phát hiện người chờ mình vẫn đợi ở đây

[7] bản gốc là “khinh niệm chạm long”

[8] lúc thì hút, lúc thì ngậm

[9] mồ hôi

[10] lá rơi trong gió, hắc phát là tóc A

10. Chương 10

Trong mê say chỉ nghe được tiếng nói mê người vang lên, không chỉ là thân thể, ngay cả tâm đường như cũng nóng rực ... Thu Văn khó mà kiềm chế hiển xuất lưỡi hồng, đem chính mình nhập vào trong hơi thở nam tính lại thâm tình kia.

Cảm giác được người dưới thân tích cực phản ứng, Cốc Hạo Nhiên trong mắt càng thêm phần dục vọng, càng cuồng nhiệt chiếm đoạt môi hắn, ngón tay thấm ướt niêm dịch ngay trước phân thân của Thu Văn, theo khe đùi lần mò xuống nơi kín đáo chính là thủy liên động giữa hai cánh hoa, chậm rãi tham tiến, chuẩn bị mở rộng bôi trơn trước khi tiến vào.

“A ...” từ bên dưới bị một dị vật tiến vào mang đến cảm giác xôn xao, Thu Văn phát ra một tiếng thở gấp, bất an vặn vẹo thân mình, không biết là càng xua đi ngón tay của hắn đang xâm nhập lại càng tạo thành cảm giác khác thường thúc giục hắn tham tiến hưởng vào.

“Ngươi kiên nhẫn một chút! Rất nhanh sẽ thoải mái!” Cốc Hạo Nhiên một bên trấn an hắn, một bên dùng tay bao phủ phân thân hắn mà xoa nắn, khơi mào khoái cảm của hắn, đợi hắn hưởng thụ quá trình sung sướng đến lúc thả lỏng cơ thể, mới đem ngón tay vùi vào trong cơ thể của hắn lật động.

“Đừng ... Nnn” trước sau hai bên công kích làm Thu Văn nhất thời mất tự chủ, lông mi cuồng loạn run run, ngón tay Cốc Hạo Nhiên xâm nhập bí động nhất tiến nhất xuất, ma sát nộn nhục mềm mại, giống như có ma lực mang đến cảm giác khó có thể hình dung bằng lời, nhưng mà phía trước âu yếm dịu dàng lại ban cho hắn vui sướng vô hạn, hắn hiện giờ như đang ở giữa một cái ôn tuyền cao nhiệt, nhiệt độ nóng bỏng vây quanh cả cơ thể hắn, đang lúc hắn bị liệt hỏa điên cuồng thiêu đốt hầu như không còn sót chỗ nào, sóng nước từ bốn phía tràn đến lập tức tiêu trừ khốc nhiệt của hắn, nhưng rất nhanh, tiếp theo sóng nhiệt lưu mãnh liệt lại bắt đầu gây sóng gió, hắn không ngừng bị nhất lạnh nhất nhiệt dày vò.

Đợi sau khi hần thích ứng, Cốc Hạo Nhiên tái đưa vào ngón tay thứ hai, linh hoạt trườn động nguyên bản bí huyết chặt hẹp, đến lúc bên trong hoàn toàn ướt át, bắt đầu nổi lên tiếng nước tư tư.

“... Đủ rồi ... Đừng như vậy nữa ... Lộng ...” thanh âm kia nghe cảm thấy thẹn trần ngập trong không khí, Thu Văn mặt lộ vẻ ửng đỏ, nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn xuống nơi hần trườn động chính mình.

“Mở mắt ra, Thu Văn, này không có gì phải cảm thấy thẹn!” Cốc Hạo Nhiên mặt lộ vẻ ôn nhu nhìn chăm chú vào hần “Ta không muốn làm đau ngươi, cho nên mới nghĩ muốn trước tiên hảo hảo chuẩn bị ẩm ướt nơi này, bởi vì ngươi là người ta yêu nhất, ta muốn ôn nhu đối đãi ngươi.”

Thu Văn như giữa ma chú hoảng hốt mở mắt ra, nhìn thấy kia ánh mắt nhu tình như nước, không khỏi ngây ngốc, đúng là không lý khai tâm mắt, ngoan ngoãn thuận phục tại hần nhu tình thể công tiếp theo.

“Ta nhất định sẽ làm ngươi dục tiên dục tử!” Cốc Hạo Nhiên mỉm cười, vừa di chuyển hai ngón tay xâm nhập, quất lộng ma sát bao vây trong quả nhục cúc hoa, cố ý vô tình dò hỏi điểm mẫn cảm làm kẻ khác lâm vào kinh cuồng, một tay kia cũng không quên vuốt ve phân thân của hần.

“A a ...” rốt cuộc nhịn không được, Thu Văn khấn khấn kẹp chặt ngón tay, trong mắt xuất ra nước mắt cảm xúc mãnh liệt, cảm thấy một cổ dục vọng mãnh liệt chi triều đang chuẩn bị dốc toàn lực xuất khẩu.

“Đừng vội, chờ ta rút ra rồi cùng khởi!” Cốc Hạo Nhiên tạm thời rút ngón tay ra, ngay cả tay đang âu yếm phân thân của hần cũng nhất tịnh buông ra, cố gắng ngăn cản hần sinh sôi bạo phát.

“... A ... Ta ... Phải ...” mất đi phát tiết mà nói ra, Thu Văn khó chịu được vận vẹo thắt lưng, cảm thấy bên trong tình linh xảy ra một trận hư không, khát vọng Cốc Hạo Nhiên nhét vào.

“Ta lập tức tới đây,” Cốc Hạo Nhiên đem tự thân nóng rực đã đứng vững lộng thấp trượt vào, một hơi cố gắng vào chỗ sâu nhất của hần.

“A ...” mật huyết quan trọng chặt hẹp bị vật to lớn tạo ra, mang theo một tia đau đớn khó chịu, theo hai người kết hợp bộ vị chặt chẽ, tiên minh[tươi đẹp]châm rãi nổi dậy, làm Thu Văn nhắm chặt mi, mồ hôi tích lạc đặc càng ngày càng nhiều.

“Có đau không?” nhìn thấy hần vì đau mà căng thẳng thân mình, Cốc Hạo Nhiên đau lòng lau đi mồ hôi trên mặt hần, duy trì ở trong hần tư thế cơ thể bất động, hai bàn tay âu yếm mỗi tác da thịt, khiêu khích từng điểm mẫn cảm, dĩ kích động dục tình của hần, tinh tế hôn lên của hần mi, mắt, mũi, môi, cùng với chỗ nổi lên trên yết hầu.

“Ấn ... Hô ... Tốt hơn nhiều ... Ngươi mau ... Động đi ...” Thu Văn dần dần cảm thấy nhẹ nhàng, một đôi thủy mâu say mê càng nhiều khát cầu tựa như nhìn nam nhân yêu hần trước mắt, hai tay cùng hai chân gắt gao bàn thượng thân hình to lớn.

“Thu Văn ...” thấy hần xuất hiện vẻ mặt như thể mị hoặc yêu diễm, Cốc Hạo Nhiên nhịn không được dục vọng của mình, bốn phía bắt đầu đình động khởi lai.

“Ấn ... Hừ ... Cáp ...” Thu Văn thở dốc dồn dập trung lộ ra kiều thanh *** đặc hơn, theo Cốc Hạo Nhiên một lần so với một lần tác cầu mà mãnh liệt cao hơn.

“Lực đạo như vậy được không?” đem kia thân hình tuyết trắng nhiễm thượng thuộc về chính mình nhan sắc, Cốc Hạo Nhiên thực cao hứng chính mình rốt cuộc có thể hoàn toàn có được người trong lòng nhiều năm thương nhớ, bất luận là tâm hay thân thể đều là của chính mình, hần nóng rực kiên quyết một thường nguyện vọng lâu nay chiếm giữ Thu Văn nội đạo thấp nhiệt, cố gắng kích động khoái cảm của hần.

“A ... Hảo ... Thật thoải mái ...” Thu Văn tóc mai hỗn độn đáp lại, ở giữa từng lần luật động đặc đến chính là có được hoàn toàn cùng thỏa mãn, hần hình hài phóng đảng bao vây lấy hỏa nhiệt của Cốc Hạo Nhiên, vui sướng thừa nhận mỗi đợt sóng chấn động.

“Ngươi bên trong thực nóng!” Thu Văn ngâm khiêu thanh như tối hảo thúc giục *** tề, khiến cho Cốc Hạo Nhiên không thể tự kiềm chế đem nhiệt tình chứa chan đưa vào trong cơ thể hần, tới tới lui lui thẳng hướng tiến vào, như muốn đem cả người hần lấp đầy cơ thể của chính mình.

“A ... Hạo ... Nhiên ... Hôn ta ...” sóng nhiệt cuồng thiêu hung mãnh bao trùm toàn thân Thu Văn, làm hắn không thể không nâng mông lên, theo sát tiết tấu cuộn cuộn khởi vũ, chỉ cần mỗi khi Cốc Hạo Nhiên hướng trong cơ thể hắn đẩy lên, luồng khát vọng đáng sợ trong thân thể sẽ tùy theo mà đến, hắn chỉ có gắt gao chế trụ cánh tay cường tráng của nam nhân, khát cầu hắn hôn môi, rất sợ bị bao phủ tại nơi kẻ khác phát cuồng trong vòng xoáy.

Cốc Hạo Nhiên thuận theo khẩn cầu của hắn, cúi đầu lần thứ hai nhiệt tình như lửa hôn trụ hắn.

Hắn như trời hạn gặp được mưa tự mở môi ra nghênh đón hắn nồng nhiệt hôn đến khắc cốt thực hồn, đồng thời đón hắn nhập lưới hỏa nhiệt, chuyển động khéo léo câu dẫn hàm răng cao thấp hân hoan run lên, hôn hắn chính là nam nhân đã thương hắn nhiều năm, ôm hắn chính là nam nhân đã vì hắn phó xuất rất nhiều cũng không cầu hồi báo, nghĩ đến việc này là sự thật, không thể dùng lời nói để diễn tả cảm giác tràn ngập toàn thân, giống như muốn đem cốt tủy tất cả đều hòa tan, hắn không tự chủ được ôm chặt lưng nam nhân, tham lam hấp thụ hơi thở ấm áp của y.

“Thu Văn, người yêu ta không?” nhìn chằm chằm kia hai phiến môi đỏ mọng đã bị giày vò, Cốc Hạo Nhiên ánh mắt sáng quắc con ngươi đen hiện lên quang mang nồng nhiệt, tiếng nói khàn khàn giống như tiếng sáo du dương, dẫn nhân mê say.

“A ...” hắn thở ra hô hấp ngọt ngào tinh tế, không thể cự tuyệt này vẫn đáp mê hoặc, ở Cốc Hạo Nhiên toàn tâm toàn ý mà chiếm lấy, hắn sớm đã ý loạn tình mê, lòng say không thôi “Yêu ... Ta yêu người.”

“Ta chờ những lời này của người đã chờ thật lâu.” Cốc Hạo Nhiên khước môi câu dẫn một cái tà tà góc độ, “Liền vì những lời này của người, ta sẽ cho người vui sướng nhanh hơn.” Bắt được hai chân thon dài của hắn phóng tới trên vai chính mình, Cốc Hạo Nhiên dùng sức đem phân thân của chính mình sát nhập vào nội đạo trơn ẩm của hắn, sau đó một hơi rút ra đến cửa vào sau tái nhanh chóng đưa vào, mỗi lần trều tống, hắn đều dùng đỉnh phân thân ma sát trong cơ thể tối vi kích thích từng điểm.

“A a a ...” Thu Văn tựa như sụp đổ kêu to, thân mình như bạch ngọc tựa hoạt ngư nằm trên thớt đột nhiên nhảy lên, chịu không nổi kích thích mà nước mắt rơi loạn xuống, từ nửa thân dưới truyền lên tuyệt đỉnh khoái cảm xuyên đến não môn[ót], chỉ thấy trước mắt một mảnh hồng quang, phân thân của hắn một trận kịch liệt co rút sau cuồng hỉ bắn ra nhiệt dịch.

Nuốt vào của hắn chốn đào nguyên hỏa nhiệt cửa vào đột nhiên cấp tốc co rút lại, giảm bớt khoái cảm đến từ căn bộ làm Cốc Hạo Nhiên ứng biến không kịp, tại một cái mãnh liệt đâm tới, cũng cuối đầu thở gấp đặt đến cao trào.

“Thu Văn ... thỏa mãn không?” vỗ về mái tóc ướt đầm mồ hôi của hắn, Cốc Hạo Nhiên tràn đầy ái ý hỏi, nhưng phân thân vẫn như cũ đặt trong cơ thể hắn không chịu rút ra.

Trên hai gò má của Thu Văn vẫn còn lưu giữ dư vị giao hoan, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào trả lời hắn, nói hảo cũng không phải, nói không hảo cũng không đúng, chỉ có ngượng ngùng đan xen đem mặt chôn trong ngực hắn, nghe hắn cùng chính mình giống nhau tiếng tim đập khiêu dục thật nhanh, vô lực thừa nhận hai người gắt gao giao triền nóng bỏng.

“Vì cái gì không trả lời?” Cốc Hạo Nhiên lấy tay nâng mặt hắn lên, tựa tiểu phi tiểu nói “Không nói lời nào có nghĩa là ta không cho người thỏa mãn, chúng ta đây lại hảo làm lần nữa, lần này nhất định sẽ làm người muốn ngừng mà không được.”

“Đừng ...” cảm giác được hắn vẫn đang đặt trong cơ thể tự thân lại hiện ra trạng thái chuẩn bị chiến đấu, một bộ tư thế chuẩn bị đấu tranh anh dũng, Thu Văn kích động ngăn cản hắn “Ta chưa nói không thỏa mãn!” vừa nói xong, phát giác rất giống mập hợp qua đi âm điệu lại mang điểm nũng nịu, mặt hắn lập tức hồng giống như hồng cô.

“Đó chính là thực thỏa mãn sao?” ăn đậu hủ người yêu táo bạo[mình mục trương đảm], Cốc Hạo Nhiên cười nhìn Thu Văn mặt đỏ bừng.

Bỗng dưng linh ngộ được hắn là cố ý đùa giỡn, Thu Văn có điểm mất hứng quay mặt đi chỗ khác, muốn từ trên người hắn rời đi lại lực bất tòng tâm, “Người thì khi nào trở nên như vậy xấu xa?” trong ấn tượng

Hạo Nhiên là người khiêm tốn dĩ lễ tương đãi, cách nói năng không làm mất khí phách danh môn, khi nào lại học được trêu đùa người khác?

“Đừng nóng giận, ai kêu ngươi không để ý đến ta? Ta đương nhiên sẽ nghĩ ngươi không hài lòng biểu hiện của ta, huống chi nhiều năm khát vọng giờ ngươi trong lòng lại ngay trước mắt, cho dù là Liễu Hạ Huệ cũng sẽ biến thành một ngựa lang[một con sói đói].” Cốc Hạo Nhiên nhin xuống ý muốn xúc động hôn hấn, nhẹ nhàng cắn cái lỗ tai ửng hồng của hấn, “Nhất là người nơi ấy kẹp ta đặc hảo nhanh. Thường một lần sau liền nhin không được muốn tái thưởng lần thứ hai.”

“Ngươi ...” Thu Văn tuy muốn trách cứ hấn không đứng đắn, nhưng tưởng đến hạ thể chính mình vì lời nói của hấn mà dần dần khôi phục, dường như không có tư cách chỉ giáo hấn, gục đầu xuống vì xấu hổ mà nói “Kỳ thật phản ứng của ta với ngươi giống nhau, tựa như không phải thân thể chính mình giống nhau, trở nên thực *** dâng, ta nghĩ đó là vì ngươi ôm ta quan hệ, kỳ thật thời điểm ngươi theo ta thổ lộ ta thực sự cảm thấy thật cao hứng, giống như nằm mơ, ta trước kia thực sự là không có mắt, cứ nhiên không thể sớm coi trọng ngươi.”

“Hiện tại coi trọng cũng không muộn a! Ngươi cuối cùng thông suốt, hiểu ta là được rồi, cũng không uống ta mấy năm nay đối với ngươi chờ đợi!” Cốc Hạo Nhiên bắt lấy tay mảnh khảnh hạ xuống hôn, hơi tức dục hỏa lần thứ hai bốc cháy, hấn không thể kiềm được đối kia cục huyết âm áp tiến công “Bất luận ngươi muốn làm bao nhiêu lần ta đều sẽ phụng bồi!”

“A ... Ngươi không ... Là mới phát tiết qua sao ... Sao khôi phục được nhanh như vậy?” Thu Văn không nghĩ tới hấn nhanh như vậy lại khôi phục khí lực tiến công, không khỏi một trận kinh hoảng, y còn muốn hảo hảo nghĩ ngợi mà.

“Chỉ một lần như thế nào đủ đâu? Ngươi có biết ta chờ hôm nay đã chờ bao lâu không? Cho nên đừng cự tuyệt ta!” Cốc Hạo Nhiên cố định trụ phần eo hấn, văng hạ cơn khát khó nhin trừu động vật cứng nơi khó hạ, “Ngươi cũng muốn ta không phải sao?”

“A ... Hạo Nhiên ...” có lẽ hấn thỉnh cầu làm y cảm động, có lẽ không muốn hấn buông ra cái ôm, có lẽ thân thể khát cầu hấn an ủi, Thu Văn không tái kháng cự, ngược lại chủ động đặt lên vai hấn, phóng đảng nghênh đón hấn hoan ái, đến khi cuồng phong đại lãng[sóng to gió lớn]*** chiếm đoạt hấn.

Trải qua giao hoan không hề tiết chế, Thu Văn mệt mỏi mà ngủ, rơi vào sâu trong giấc ngủ, Cốc Hạo Nhiên nhìn khuôn mặt hấn ngủ, cẩn thận rút ra phân thân, không muốn quấy nhiễu hấn, lặng lẽ ngồi dậy, vì hấn vệ sinh niêm dịch trên người, cũng kéo qua ngoại bào thay hấn đắp lên.

Hướng ngoài động nhìn lên, đã là ban đêm, ánh trăng như nước, bốn phía chỉ có thanh âm ve kêu, thấy Thu Văn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hấn mới yên tâm đứng lên đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa động, một hắc y nhân đang cười đứng cạnh cây đại thụ cách đó không xa, tựa hồ tại nơi đây đợi hấn đã lâu.

“Chúc mừng ngươi, tiểu Vương gia, cuối cùng ôm được mỹ nhân về!”

“Nhỏ giọng chút, đừng đánh thức hấn!” Cốc Hạo Nhiên đến gần hấn, biểu tình trên mặt rõ ràng không hề giận.

“Đừng như vậy mất hứng,” hắc y nhân nghiêng người tựa vào thân cây, “Ta chính là đem chuyện tiểu Vương gia giao cho đều làm được thỏa đáng!”

“Đây là một trăm lượng.” Cốc Hạo Nhiên từ trong ống tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho hấn, “Nhớ kỹ đừng xuất hiện trước mặt Thu Văn lần nữa.”

“Ngươi yên tâm, có tiền chuyện gì cũng dễ, chưa lần nào chuyện tiểu Vương gia giao cho mà ta không giúp ngài làm được?” hắc y nhân vừa lòng nhận lấy tiền, “Lần trước ngài giao nhiệm vụ ám sát Phò mã gia, ta làm được thần không biết quỷ không hay, không ai biết hấn là bị ám sát, còn có lần đó âm thầm đem tướng quân phục mê được, để vào trong trường công chúa phiến bang, làm cho hấn không thể không thú nạng, còn đem tin tức truyền đến kinh thành, làm Hoàng thượng hiểu lầm tướng quân là có ý phản quốc, hạ lệnh hấn vĩnh viễn không được trở lại kinh thành, ta cũng vậy thay ngài làm được không hề sơ hở, tiểu Vương gia ngài vì vị tiểu mỹ nhân ngủ say trong động kia, thật đúng là hao tổn tâm cơ a.”

“Người biết cái gì?” Cốc Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng, “Vì muốn có được, thì nhất định phải không từ thủ đoạn!”

“Vương gia đích thực lợi hại, ra lệnh cho ta đến quý phủ diễn một tiết mục bị đuổi giết, sau đó muốn ta trộm đem hắc đưa đến đây, cũng đối hắc hạ *** độc, Vương gia ngài liền thừa dịp này tiến đến lấy thân giải độc, làm hắc đối với người thực sự hết lòng, lấy thân tương hứa, bởi vậy, chẳng những có thể đạt được tâm hắc, còn có thể đạt được thân thể hắc, thực sự là cao chiêu a!” hắc y nhân cười hắc hắc “Không uống được sinh ra trong gia đình để vương đích tiểu Vương gia a! Mưu lược nhất lưu[hạng nhất]! Khả mọi người lại cho rằng ngài là cái phong lưu hảo sắc, tay ăn chơi chỉ biết ngoạn nữ nhân, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng bị ngài lừa gạt, nếu mỹ nhân kia biết được bộ mặt thực của ngài, không biết sẽ nghĩ như thế nào a!”

“Phạm Thiên Vũ.” Cốc Hạo Nhiên đôi mắt hiện lên tia sắc bén, “Biết được quá nhiều, đôi khi cũng không phải chuyện tốt!” hắc lấy tốc độ nhanh như sét đánh, rút đao ra hướng trên người hắc đâm tới.

“Cái ... ?” không đoán được hắc sẽ giết chính mình, Phạm Thiên Vũ kinh ngạc trừng lớn mắt, đại lượng huyết theo bụng chảy ra, “Vì ... cái gì? Vương ... gia ...” hắc chậm rãi ngã xuống đất.

“Chỉ có người chết là sẽ không nói!” Cốc Hạo Nhiên tàn nhẫn nhìn hắc té trên mặt đất. “Chỉ cần người vừa chết, Thu Văn liền sẽ vĩnh viễn không biết ta lệnh người làm những chuyện này!”

“Không ... Phải người từ đầu ... Lệnh ta đến nơi này ... Chính là muốn giết ta ...” Phạm Thiên Vũ thống khổ ôm bụng huyết chảy không ngừng.

“Người nói đúng rồi!” Cốc Hạo Nhiên mỉm cười, “Đáng tiếc người hiểu được đã quá muộn!”

“Vương gia thực sự là ... Đủ ngoan[hung ác, tàn nhẫn]... Ta thế nhưng ... Không đoán trước được ... Là ta ... Quá ngu ngốc.” Phạm Thiên Vũ không cam lòng tự nói xong, rốt cuộc chậm rãi đoạn khí.

Cốc Hạo Nhiên rút về ngân phiếu, xuất ra thực hồn tán có thể ăn mòn thi thể hướng trên thi thể hắc mà vậy, thời gian không đến một khắc, thi thể đã bị ăn mòn đến cái gì cũng không còn. “Bởi vậy, ta sẽ không sợ Thu Văn rời ta mà đi!”

Đêm tối thâm ám, hắc phát ra tiếng cười quỷ quyệt, chậm rãi trở về bên cạnh Thu Văn đang ngủ say trong động, làm ra vẻ như cái gì cũng chưa phát sinh bộ dáng ngủ thẳng bên người hắc, đợi cho ngày mai trời sáng, hắc sẽ ở trước mặt y hồi phục ôn nhu, thâm tình đích tình nhân, Thu Văn vĩnh viễn sẽ không biết bộ mặt thực của hắc, vĩnh viễn sẽ không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-dia-ai-tru>